DEN *danske* STJERNE

D 20686 E

Nr. 5 · Maj 1968 • 117. Årgang



Det inspirerende budskab

AF EZRA TAFT BENSON AF DE TOLVS RÅD

Vi er beskæftiget med det største arbejde i hele verden — ja, det største arbejde i hele universet — vore fædres børns, vore søskendes frelse og ophøjelse. Vi er sandhedens vogtere — sandheden, som er de frelsende principper, der, hvis de anvendes, vil opbygge, frelse og ophøje menneskene.

Herren har givet os udkastet til den store organisation, formålene og hensigterne. Men Han overlader os meget af arbejdet med at finde metoderne. Og det er her korrelation og lederskab kommer ind i billedet, og hvorfor forskellige afsnit af programmet, som f. eks. at fordele ansvaret på en klog måde, studeres... Det er Herrens organisation vi arbejder med. Vi har at gøre med frivillige arbejdere — vor Faders børn, som Han elsker, uanset deres fejltagelser og svagheder. Der må ikke være nogen magtanvendelse, tvang eller skræmmen, når vi skal overdrage andre ansvaret. Vi må, for at være effektive, søge og opnå ånden, hvis vi skal gøre det på en klog måde.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forsiden:

Forsidebilledet i denne måned har en særlig betydning. Vi har reproduceret, i de rigtige farver og i samme størrelse som originalen, et fotografi af det papyrus-manuskript, hvorfra Profeten Joseph Smith fik Faksimile nr. 1 i Abrahams Bog. Dette værdifulde manuskript og ti andre stykker papyrus, som engang var Profeten Joseph Smith ejendom, er blevet opdaget påny og givet til Kirken. (Se historien, side 160) Det andet fotografi på omslaget blev taget i det øvre Ægypten af Doyle L. Green. Det viser den egn, hvor den papyrusrulle, som indeholdt manuskriptet fra Abrahams Bog og andre skrivelser, lå begravet i århundreder i en grav. (Se historien og flere fotografier, side 157)

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5 · Maj 1968 · 117. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt



„For at gøre de hellige fuldt beredte"

AF PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

„Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere

for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme,

indtil vi alle når frem til at være èt i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde." (Efes. 4:11-13.)

Det er dette brødrene tænker på, når de siger korrelations-program. Det er dette I brødre i Præstedømmet, og I medlemmer, tænker på, fordi I er den Allerhøjestes tjenere. Han har givet jer det ansvar at gøre de hellige fuldt beredte, at arbejde i gerningen, at opbygge Guds hellige; og målet er at fuldkommengøre den enkelte.

Må vi her citere hjemmelærer-programmet og hjemmeaften-programmet, to meget vigtige led som nu fungerer som dele af korrelations-programmet.

Hjemmelærerarbejdet er en af de vigtigste og mest berigende muligheder for at nære og inspirere, styre og vejlede vor Faders børn i alt hvad der hører livet til. Gennem Præstedømmets kvorum'er og under biskoppens vejledning bringer hjemmelærerarbejdet Evangeliets budskab, budskabet om liv og frelse og broderlig kærlighed, ind i hjemmet, og heri ligger den første og bedste anledning til undervisning i Kirken.

Tre ting bør man holde sig for øje, når man skal forberede sig grundigt til hjemmelærerarbejdet: Først og fremmest kendskab til dem som vi skal undervise. Ligesom hver familie er forskellig fra andre, er hver enkelt i familien forskellig fra de andre. Metoder og budskaber bør variere i henhold til hver enkelt og til hans problemer og behov.

For helt at kunne udføre vor pligt som hjemmelærer bør vi stadig være opmærksomme på hver enkelts indstilling, aktiviteter og interesser, problemer, beskæftigelse, helbred, lykke, planer og formål, samt de fysiske, timelige og åndelige behov og forhold — hvert enkelt barn, hver enkelt ung og hver enkelt voksen i de hjem og familier, som er betroet os som bærere af Præstedømmet og repræsentanter for biskoppen.

For det andet: kundskab til det som vi skal undervise i. Det er hjemmelærerens pligt at forkynde, at Jesus Kristus er verdens Forløser, at Joseph Smith og hans efterfølgere er Guds profeter, at Evangeliet er blevet gengivet, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bliver guddommeligt ledet og tilbyder lykke og evigt liv og ophøjelse til alle, som er villige til at lære og efterleve dets principper. Oprigtigheden i vort vidnesbyrd og alvoren i vort arbejde vil hjælpe med til at skabe liv og formål og et ønske om at være fuldstændig med i fællesskabet i Kirken hos dem, som vi underviser.

For det tredie: kendskab til hvorledes vi skal undervise. Hvis vi må tage nogle ord fra Lære og Pagter og anvende dem til dette formål, skal hjemmelæreren „besøge hvert enkelt medlems hjem“ og undervise og formane hver enkelt til at bede lydeligt og i løndom og opfylde alle sine pligter i hjemmet, og „bestandigt at våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem“ — og dette betyder altid, d. v. s. når som helst og med hvad som helst der måtte være nødvendigt.

Hjemmelærerarbejdet er et guddommeligt arbejde, et guddommeligt kald. Det er vor pligt som hjemmelærere at bringe den guddommelige ånd ind i hvert enkelt hjem og hjerte. At elske arbejdet og gøre sit bedste vil bringe ubegrænset glæde, fred og tilfredsstillelse til hver enkelt ædel, hengiven lærer, som underviser Guds børn.

Vi anbefaler smidighed ved brugen af familie-hjemmeaften-lektierne, så de kan tilpasses hver enkelt families forhold, så forældre som har børn i Zion erkender deres pligt til at lære deres børn at forstå, at bede og at vandre retskaffent for Herren. Og endnu engang understreger vi indtrængende, at ingen anden succes kan opveje fejl i hjemmet.

Vi opfordrer indtrængende forældre til at samle deres familie omkring sig og instruere dem i sandhed og retfærdighed, i kærlighed og loyalitet. Hjemmet er grundvolden for et retskaffent liv, og intet andet redskab kan indtage dets plads eller opfylde dets vigtigste funktioner. Problemerne i disse vanskelige tider kan ikke løses bedre på noget andet sted, ved noget andet middel, ved nogen anden mellemkomst, end ved kærlighed og retfærdighed, forskrift og eksempel og pligtopfyldelse i hjemmet.

Må I være velsignet, når I belærer og drager omsorg for dem, som Gud har betroet jer, og når I våger over jeres egen familie. Hvis I gør det vil kærligheden i hjemmet og lydigheden mod forældre forøges, og tro vil udvikles i Israels unges hjerter; de vil vinde kraft til at bekæmpe dårlig indflydelse og fristelser, til at vælge retfærdighed og fred, og således sikres en evig plads i vor Faders familiekreds.

Gud styrer denne Kirke. Vær sand imod den. Vær sand imod jeres familie, loyal imod dem. Beskyt jeres børn. Vejled dem, ikke vilkårligt, men gennem en venlig faders og en kærlig moders eksempel, og bidrag derved til Kirkens styrke ved at holde jeres Præstedømme i ære i jeres hjem og i jeres liv.



Oldtidslandet

ÆGYPTEN

Nabolandet til Palæstina – Profeternes tilflugtssted

AF DOYLE L. GREEN, Chefredaktør for The Improvement Era

Den nylig stedfundne opdagelse og tilbagelevering til Kirken af en samling papyrus-manuskripter, der engang havde tilhørt profeten Joseph Smith, og hvoraf visse dele har forbindelse med Abrahams Bog i Den kostelige Perle, har vakt fornyet interesse for oldtidslandet Ægypten.

Ægypten er i sandhed et oldtidsland med en historie, der går over 5.000 år tilbage i tiden. Om det så kun er, fordi en grav i det lands øde høje husede, beskyttede og bevarede de uvurderlige skrifter fra Abrahams hånd i århundreder, bør Nilens land have en æresplads i vore tanker.

Men Ægypten var meget mere end et opbevaringssted for papyrus. Dette land husede og bespiste Abraham og Sara, da der var hungersnød i Palæstina. Senere blev det Josef's hjem og senere tilbød det fader Jakob og hans familie husly, da hungersnøden igen ramte Det hellige Land. Det er rigtigt, at da „der kom en ny konge over Ægypten, som ikke vidste noget om Josef", — 2. Mos. 1:8 — blev Israels børn gjort til slaver. Men dette afrikanske land var stadig et hjem for israeliterne, indtil Herren gennem Moses udfriede dem af trældommen og førte dem tilbage til det forjættede land.

Vi står også i taknemmelighedsgæld til Ægypten, fordi der her var en sikker havn for baby'en Jesus. Det var til dette land, at Josef efter instruktion fra en engel førte Kristusbarnet med dets moder for at frelse ham fra at blive dræbt af den samvittighedsløse. Herodes' soldater.

Abrahams skrivelser åbenbarer, at Ægypten oprindelig blev opdaget af „en kvinde, som var datter af Kam og datter af Ægyptus . . .

Da denne kvinde opdagede landet, stod det under vand, og senere lod hun sine sønner bosætte sig i det . . .

. . . Den første regering i Ægypten blev oprettet af Farao, den ældste søn af Ægyptus, Kams datter, og den var efter Kams regeringsform, som var patriarkalsk.

Farao, som var en retfærdig mand, oprettede sit rige og dømte sit folk med visdom og retfærdighed hele sit liv; thi han stræbte alvorligt efter at efterligne den orden,

som fædrene havde oprettet i de første slægtled, i den første patriarkalske regerings dage, nemlig under Adams regering og også Noas, hans fader..." (Abraham 1: 23-26.)

Ægypten omtales første gang i Bibelen i 1. Mosebogs 12. kapitel. Disse vers fortæller os, at der var hungersnød i Kanan, tilsyneladende dengang da Abraham kom dertil fra Haran. For at undgå den var det, han drog til Ægypten. Denne beretning er bevist gennem optegnelsen i Abrahams Bog: „Og jeg, Abraham, rejste stadig mod syd; og hungersnøden varede ved i landet, og jeg, Abraham, besluttede at drage til Ægypten for at opholde mig der; thi hungersnøden blev meget alvorlig." (Abraham 2:21.)

Der findes ikke i skrifterne nogen antydning om, hvor i Ægypten Abraham slog sig ned, eller hvor længe han blev der. På hans tid kan regeringens hovedkvarter og Faraoernes residens have ligget i Memphis, som lå i nærheden af, hvor nu Kairo ligger, nemlig cirke 425 km fra Jerusalem; eller det kan have været i Theben, der ligger andre cirka 575 km opad Nilen.

Det var i hvert fald i nærheden af det gamle Theben, at de mumier og papyrusruller blev fundet, som kom Joseph Smith i hænde i juli måned 1835.

Det er på grund af Abraham og disse papyrusruller, at Sidste Dages Hellige, der besøger det øvre Ægypten, viser mere end almindelig interesse for de templer og grave, der ligger omkring nutidens byer Luxor og Karnak.

Der siges, at Karnak-templet er den største søjlebygning, menneskene nogen sinde har bygget. Monolitterne og de kolossale statuer af Faraoerne er tilstrækkelig til at chokere fantasien.

En morgen, netop som solen stod op, krydsede vi Nilen for at besøge gravene og begravelses-templerne vest for Theben. For mig var Tut-ankh-Amon's grav i Kongernes Graves Dal af største interesse. Det var, da jeg gik i 2. klasse, at denne opdagelse fandt sted. Allerede medens jeg var dreng, gjorde disse beretninger om intriger og romantik, og rigdommene ved dette forunderlige fund, stærkt indtryk på mig, som de blev fortalt af en venlig lærer. Det er en af de grave, som ikke er blevet plyndret af gravrøvere, og det gav videnskabsmænd rig mulighed for at lære mere om livet og skikkene i det gamle Ægypten. De fleste af de rige skatte er blevet flyttet til et museum i Kairo, men nogle af dem har man ladet blive liggende i graven, så turister kan glæde sig over dem.

Vor fører blev overrasket, da vi bad ham om at føre os til grav nr. 33. Han kunne ikke forstå, hvorfor vi endelig ville se den bestemte grav. Vi havde omhyggeligt beset og undersøgt flere af de dybere, mere overdådigt dekorerede og bemærkelsesværdige grave. Desuden — sagde han — kunne vi ikke komme ned i grav nr. 33, fordi den blev brugt til oplagsplads. Men vi insisterede på at komme derned og forklarede ham, at den havde en ganske særlig betydning for os. Grav nr. 33 havde — ifølge nogle af vore videnskabsmænd — været hvilested i disse mange hundrede år for Abrahams papyrus-



Templet i Luxor i det øvre Ægypten indeholder denne uhyre store, velbevarede statue af en siddende farao. Statuens og søjlernes størrelse kan fastslås ud fra menneskene i det nederste venstre hjørne.

Disse monolitter i templet i Karnak er af solide klippesten, som er 30 m høje. De vejer op til 350 tons hver.





Ægyptologer siger, at nogle af de ægyptiske templer var 2.000 år under opførelse. Templer, som blev bygget af de første faraoer, blev udvidet og forandret af senere herskere. Dette tempel findes i Luxor.

De søjler, som vises her, blev tilsyneladende aldrig fuldført, da de fleste ægyptiske søjler er glatte og dækket med figurer.



ruller, som er kommet til at betyde så meget for Kirkens medlemmer.

Medens vi stod der nedtrykte uden for graven, talte vi om og tænkte på Abraham og den helt utrolige beretning om bevarelsen af de papyrusruller, der indeholdt hans skrivelser, og den også helt utrolige historie om, hvorledes de var blevet bevaret gennem disse mange, mange år og var blevet overgivet i profeten Joseph Smith's hænder.

Vi tænkte også på og talte om en anden Josef, ham der blev solgt til Ægypten og tilsidst blev en af de højeste mænd i regeringen. Begyndelsen til denne historie i Nilens land siges af historikerne at være året 1728 f. Kr. Fra det år og indtil omkring 1491 f. Kr., da den store befrielse af Israel fandt sted, er Israels børns og Ægyptens historie naturligvis tæt sammenvævet. Profeten Joseph Smith berettede, at en af papyrusrullerne indeholdt „Josef af Ægyptens skrivelser". (History of the Church, Vol. 2, p. 236.) Så vidt vides blev denne del af skrivelserne på papyrusrullerne aldrig oversat.

Hele tiden, medens vi rejste i Ægypten, spekulerede vi på, hvor Josef af Nazaret førte Maria og Jesusbarnet hen, da de flygtede. Flere kvalificerede undersøgere har ment, at de kan være taget til en jødisk koloni i nærheden af Kairo. Det synes logisk, at Josef ville søge tilflugt blandt sine landsmænd. Hvis de altså drog til denne jødiske koloni, er det muligt, at de kan have set de store pyramider og også have betragtet Sfinksens ansigt. Man har fortalt os, at Sfinksen måske er det ældste monument i verden, og at det sandsynligvis allerede var over 2.500 år gammelt, da Kristus blev født. Sfinksens krop er som en løves og dens ansigt som et menneskes. Den er cirka 75 m lang og circa 20 m høj. Ansigtet siges at skulle repræsentere Farao Chephren, som byggede den anden pyramide. Den største af pyramiderne, pyramiden ved Gizeh, blev bygget til Farao Cheops. Der er gået over to millioner limsten og granitblokke — hvoraf hver vejer cirke toogethalvt ton — til bygningen af den.

De underværker, der blev opført af oldtidens ægyptere, stadig synlige langs med Nilen fra Kairo til Aswan, chokerer selv det moderne menneskes fantasi. Den rige kundskab, de har ydet til verden, har haft varig indflydelse. Men for mange af os ligger den dybeste interesse for Ægypten i det faktum, at det var naboland til Palæstina, at det var et tilflugtssted for profeterne, og at Gud har brugt det til sine retfærdige hensigters gennemførelse.

Vi håber, at denne korte baggrunds-oplysning samt fotografierne vil danne et passende bagtæppe og øge interessen for vor artikel om fundet af papyrusrullerne. ○

ÆGYPTISKE PAPYRUSRULER OPDAGET PÅNY

AF JAY M. TODD
Medredaktør af Improvement Era



Den officielle overrækkelses-højtidelighed i New York, hvor Præsident Tanner fik overrakt papyrusrullerne af dr. Thomas P. F. Hoving.

Måske ingen anden opdagelse i den nyere tid ventes at vække så megen vidtomspændende interesse i det gengivne Evangelium som opdagelsen fornylig af nogle ægyptiske papyrusruller, hvoraf den ene er kendt for at være blevet brugt af profeten Joseph Smith, da han skrev Abrahams Bog.

Papyrusrullen, som man længe har troet var brændt ved branden i Chicago i 1871, blev skænket til Kirken den 27. november 1967 i New York City af Metropolitan Museum of Art, mere end et år efter at dr. Aziz S. Atiya, tidligere direktør for University of Utah's afdeling for mellemøstlige kulturforhold, havde gjort den forbløffende opdagelse medens han studerede New York-museets papyrussamling.

Indbefattet i samlingen på 11 manuskripter er der et, som er identificeret som det originaldokument hvorfra Joseph Smith fik Faksimile 1, som findes foran Abrahams Bog i Den kostelige Perle. Sammen med manuskriptet var et brev, dateret 26. maj 1856, underskrevet både af Emma Smith Bidamon, profeten Joseph Smiths enke, og af deres søn, Joseph Smith, bekræftende at papyrusrullerne havde været Profetens ejendom.

Nogle af papyrusrullerne omfatter øjensynlig også almindelige hieroglyffer (hellige inskriptioner, som ligner billedtegninger) og hieratiske (en slags „stenografisk" version af hieroglyffer), ægyptiske begravelsestekster, der som regel blev begravet sammen med ægyptiske mumier. Ofte indeholdt begravelsesteksterne skriftsteder fra „Dødebogen", en bog som skulle hjælpe den døde til at komme sikkert ind i åndeverdenen. På nuværende tidspunkt ved man endnu ikke, om de ti andre papyrusruller har en direkte forbindelse med Abrahams Bog.

Det blev også opdaget, at på bagsiden af tre af manuskripterne (bagklædningen var limet til de skrøbelige manuskripter, tilsyneladende af Profeten Joseph, for at forstærke dem) findes nogle notater, håndtegnede kort og tilsyneladende tegninger af bydistrikter, altsammen formentlig med profeten Joseph Smiths håndskrift. Be-

tydningen af dem eller hvad de drejer sig om er man endnu ikke helt sikker på, men de vil være af største interesse for sidste dages helliges historikere.

Manuskriptsamlingen blev overdraget til Præsident N. Eldon Tanner af Det Første Præsidentskab af Thomas P. G. Hoving, direktør for Metropolitan Museum of Art, ved en betagende højtidelighed i museet og overværedes af pressefolk fra hele verden. Efter at have været udstillet i Kirkens kontor i Salt Lake City blev manuskripterne overdraget til dr. Hugh Nibley, videnskabsmand og sprogforsker ved Brigham Young University.

Historien om den usædvanlige måde hvorved profeten Joseph Smith fik fat i de originale papyrusruller og fire ægyptiske mumier er ofte blevet fortalt og er eventyrlig og fascinerende. Men af lige så stor interesse er historien om dr. Aziz S. Atiya's opdagelse af papyrusrullerne i Metropolitan Museum of Art, og kan bedst fortælles med hans egne ord:

„Jeg var på det tidspunkt ved at skrive en bog, som jeg havde begyndt på, medens jeg var professor i kristendomskundskab, og jeg gik til Metropolitan Museum of Art for at se efter dokumenter, papyrusruller, billeder og illustrationer som kunne bruges i bogen. Det må have været tidligt om foråret i 1966. Jeg har virkelig glemt datoen. Min bog var rede til at gå i trykken, og jeg ledte efter supplerende materiale.

„Medens jeg sad i et af de svagt oplyste rum, hvor alting blev bragt til mig, var der noget, der fangede mit blik og jeg bad en af assistenterne om at lade mig komme om bag skranken og ind i dokumentarkivet, så jeg kunne undersøge det nøjere. Medens jeg var der, fandt jeg et kartotek med disse dokumenter. Jeg genkendte straks billedet på det. Da jeg så dette billede vidste jeg at det fandtes i Den kostelige Perle. Jeg kendte billedets almindelige format. Denne slags billeder kan man almindeligvis finde på andre papyrusruller, men dette bestemte billede havde nogle særlige kendetegn. For eksempel var hovedet faldet af, og jeg kunne se, at papyrusrullen var limet på papir, papir fra det nittende århundrede. Hovedet var blevet fuldført med blyant ,sandsynligvis af Joseph Smith, som må have haft det, da den del af rullen faldt af. Tilsyneladende tegnede han hovedet med sin egen håndskrift på det nye papir. Også hænderne på mumien, som er løftet i vejret, og benet, som er løftet — som regel ligger mumierne ligeud — er noget specielt. Denne papyrusrulle er ganske vist ægyptisk, men hvad den betyder ved jeg i virkeligheden ikke.

Da jeg nu så dette begyndte jeg at lede videre. Jeg så flere papyrusruller stablet sammen og tænkte at forsynet havde hjulpet mig. Endnu et dokument blev fundet sammen med de andre, underskrevet af Joseph Smiths hustru, hans søn og nogle andre, som alle bevidnede, at disse papyrusruller var samlet af Joseph Smith og at han ejede dem.

I 1918 kom en Mrs. Heusser til museet og fortalte at hun havde nogle papyrusruller, men man kom ikke til nogen forståelse før i 1947. Så erhvervede museet dem, og så skiftede museet direktør for den ægyptiske samling, og hele sagen blev glemt.

Da jeg så disse dokumenter, følte jeg mig virkelig sat tilbage i tiden. Jeg kender mormonsamfundet, hvad det står for, dets skrifter, etc., og jeg sagde straks, at disse dokumenter ikke hørte til her. De tilhører Mormonkirken. Naturligvis er museumsfolkene mine gode venner, og jeg prøvede at overtale dem til at afstå dokumenterne til Kirken.

Jeg underrettede min gode ven Taza Peirce, som er sekretær for Salt Lake Turistråd, og vi diskuterede hvordan jeg skulle gøre mormonsamfundet bekendt med fundet. Hun foreslog at jeg talte med Præsident Tanner, og hun var mellemmanden som arrangerede og overværede vore første to møder. Derefter mødtes jeg direkte med Præsident Tanner, som sagde at Kirken var meget, meget interesseret og ville gøre alt eller betale en hvilken som helst pris for at få dem. Siden den tid har vi arbejdet i det stille på muligheden af at få dem overført til Kirken.



Dr. Aziz Atiya, dr. Joseph Noble, dr. Thomas P. F. Hoving, Præsident Tanner sammenligner Faksimile nr. 1 med originalen.

I den slags sager bruger jeg aldrig hastværk. Jeg tager min tid til det. Efter nogle venlige forsøg på overtalelser og diskussioner opstillede museet til sidst et memorandum om sagen og sendte det til museets bestyrelse. Det tog lang tid at komme så langt. Bestyrelsen diskuterede sagen meget længe, meget længere end man kunne tænke sig, og til slut mente de, at da museet havde rigeligt af denne slags papyrusruller, hvorfor skulle de så holde disse dokumenter tilbage fra Kirken?

Da deres ædelmodige beslutning var truffet, ringede direktøren til mig, og han skrev også til mig. Så var der en standsning i sagen, fordi direktøren måtte rejse til Ægypten i en måned.

Da han kom tilbage, berettede han vældig pænt om sagen og sagde: ‚Afgørelsen er blevet truffet; Deres mormonvenner vil få disse papyrusruller overdraget. Tal derfor med Deres venner og med Kirkens Præsident og træf de nødvendige arrangementer om en højtidelighed.'

Naturligvis var Præsident Tanner lige så spændt som jeg var. Han aflagde rapport til Præsident McKay, som også blev meget begejstret.

Vi aftalte så hvorledes højtideligheden skulle gå for sig.

Jeg følte mig meget beæret og meget, meget glad over at være med i billedet sammen med en så fremragende person som Præsident Tanner og Mr. Thomas P. G. Hoving, som er direktør for museet. Han er en meget betydningsfuld mand, og det er hans assistent og vicedirektør, dr. Joseph Noble, også. De var der allesammen, og til min overraskelse opdagede jeg, at papyrusrullerne var anbragt i en meget fin æske til opbevaring.

„Men om morgenen samme dag besluttede jeg at gå tidligt derind, længe før mødet skulle afholdes, for at sikre mig, at papyrusrullerne var der - ikke blot papyrusrullerne, thi hvad der er af betydning er det dokument som fulgte med dem. Det var falmet, skrevet med en håndskrift fra det nittende århundrede. Jeg opdagede, at museet havde fotograferet det. Naturligvis havde de prøvet at fotografere det tidligere, men det ville ikke rigtig komme frem, fordi det var meget falmet blåt papir. Nu brugte de infrarød og ultraviolet fotografering for at få teksten frem, så nu er fotografiet meget bedre end originalen.

„Jeg var henrykt over opdagelsen af papyrusrullerne, som havde været i Joseph Smiths hænder, men opdagelserne sluttede ikke dermed. Samme morgen hvor overrækkelsen skulle finde sted, begyndte jeg at undersøge dem på alle sider, og tænk! på bagsiden af det papir, som papyrusrullerne var limet fast på, fandt jeg notater og kort og en opremsning af bydele samt andet materiale af allerstørste værdi for mormonernes historie, sandsynligvis skrevet af Joseph Smith selv. Tre af bagklædningerne var fulde af notater og kort, som nu må studeres af specialister. Jeg er ikke specialist på dette område, men jeg har øje for originale dokumenter, og disse papyrusdokumenter er ikke forfalskninger, det er originale ægyptiske papyrusruller fra en før-kristen tid.

„Jeg kender den slags blæk, som ægypterne brugte, og forskellen mellem ægte og falsk. Papyrusskrifter blev som regel anbragt sammen med mumien — papyrusruller af mange slags — men især „Dødebogen", som skulle give mumien sikker adgang til verden på den anden side. Papyrusskrifterne var sommetider kulørte. Man kan finde papyrusskrifter som denne med blå, gyldne og røde farver. Det var slet ikke ualmindeligt. Med hensyn til det blæk der blev brugt var det som regel lavet af sod og lim, og det er derfor det kunne vare evigt. Jeg tror disse ruller er skrevet med den slags blæk. Sædvanligvis var det præsterne som skrev dem — de var de dygtigste. De brugte rørpenne og måtte spidse røret og splitte det på midten.

„Ægypterne havde papyrusplanten, og de plejede at spalte den i tynde lag og lægge lagene på tværs af hinanden, banke dem med en træhammer og så lime dem sammen. De skar dem i passende stykker til de dokumenter de ønskede at skrive. Som regel blev lange strimler brugt til at lave ruller af, og den vi taler om var lavet på denne måde.

„Ved De, at denne opdagelse stod omtalt i de ægyptiske aviser dagen efter højtideligheden? På den allerførste side i den mest betydningsfulde avis! De ville blive forbavset over den opmærksomhed som denne opdagelse vakte, og tilsyneladende var ægypterne meget glade over afsløringen af disse dokumenter."

Den kendsgerning, at dr. Atiya gjorde opdagelsen og så energisk attesterer manuskripternes autentitet med hensyn til det som Joseph Smith brugte en del af i oversættelsen af Abrahams Bog, er af ikke ringe betydning. Dr. Atiya er en verdenskendt videnskabsmand og forsker af ægyptiske og arabiske manuskripter.

Han er den ene af tre fremragende professorer ved universitetet, og velanset for sine forelæsninger og skrifter, medens han var på universiteterne i Michigan, Columbia, Princeton, Liverpool, London, Bonn, Zürich, Cairo og Alexandria.

Man kunne om dr. Atiya's opdagelse sige det samme som Parley P. Pratt sagde, da Joseph Smith kom i besiddelse af de ægyptiske mumier og papyrusruller: „Mærkeligt er det forsyn, hvorved denne gamle optegnelse faldt i hænderne på Herrens tjener, Joseph Smith."

I sandhed, historien om hvorledes Joseph Smith fik papyrusrullerne er meget fascinerende og tilsyneladende fuld af vejledning fra forsynet. Nogle af enkelthederne er stadig skjult, skønt nye undersøgelser hvert år synes at afdække flere oplysende enkeltheder, men hovedpunkterne i sagen er der almindelig enighed om: Napoleons erobring af Ægypten i 1798—99 vendte verdens opmærksomhed mod farao'ernes land, og Ægypten blev snart overrendt af både videnskabelige ekspeditioner og røvere som plyndrede katakomberne og de gamle begravelsespladser. En af disse eventyrere, som var interesseret i ægyptiske antikviteter, var en mand fra Piedmont ved navn Antonio Lebolo, der arbejdede som agent for en af de store antikvitetshandlere i de dage, Bernardino Drovetti. Medens han var i Ægypten i hvad der nu viser sig at være i hvert fald så tidligt som 1817 fik Lebolo tilladelse til at gå ind i katakomberne i Thebes i Ægypten. Han opdagede en gravhule i nærheden af et sted ved navn Gurneh, nær Thebes, og fandt mange mumier deri. Han sendte de bedste af dem til Drovetti, men det lykkedes ham at beholde nogle for sig selv. Han forlod senere Ægypten på vej til Frankrig via Triest med nogle mumier, hvoraf 11 senere nåede til Amerika.

Medens han var i Triest blev han syg og døde.

Lebolo havde testamenteret mumierne til sin nevø Michael H. Chandler, som Lebolo troede var i Irland. Mumierne blev sendt til Irland, sandsynligvis over London.* Chandler's venner omladede mumierne til Amerika, hvor Chandler boede i Philadelphia. Mumierne kom til sidst til New York City's toldkontor.

Videnskabsmænd har bemærket, at det synes at være intet mindre end et mirakel, at mumierne og deres vigtige optegnelser har navigeret sikkert gennem de oprørte farvande, bestående af antikvitetshajer, katakomb-røvere, uærlige og rivaliserende agenter som søgte efter mumier, for endelig at nå sikker havn i New York.

I april 1833 betalte Michael H. Chandler tolden, fik de 11 mumier og lukkede op for dem. Han var skuffet over

ikke at finde juveler eller andet af stor pengemæssig værdi, men han fandt dog flere ruller papyrus. Forsynet synes endnu engang at komme ind i historien, for medens Chandler endnu var i toldkontoret fik han at vide, at der ikke fandtes nogen i byen, som kunne oversætte rullerne, „men blev af den samme herre (en fremmed) henvist til Mr. Joseph Smith, Jr., som, fortsatte han, besidder en slags magt eller gave, hvorved han tidligere havde oversat lignende skrifttegn."

Det var mere end to år senere, den 3. juli 1835, at Chandler traf Profeten Joseph. Han spurgte ham, om han havde magt til at oversætte rullerne, og Joseph svarede at det havde han.

Profeten beretter, at han gav Chandler en oversættelse af noget af materialet på rullerne.

Mr. Chandler var så imponeret, at han skrev en attest, der bevidnede at Joseph Smith's tydning af de gamle ægyptiske hieroglyfiske skrifttegn „i de allermindste detaljer var i overensstemmelse" med det som Chandler havde fået at vide af „de allerlærdeste".

Profeten beretter i sin Documentary History of the Church (Vol. 2, p. 236): „Kort tid efter købte nogle af de hellige i Kirtland mumierne og papyrusrullerne, og en beskrivelse af disse vil komme senere; med W. W. Phelps og Oliver Cowdery som skrivere begyndte jeg oversættelsen af nogle af skrifttegnene eller hieroglyfferne, og til vor store glæde opdagede vi, at en af rullerne indeholdt Abrahams skrivelser, og en anden Josef af Ægyptens skrivelser . . ."

Angående de fire mumier indrømmede Profeten rent ud, at han ikke vidste hvem de var. Nogle efterfølgende kilder berettede senere, at Profeten identificerede dem som en farao, en dronning, en prinsesse og en slave. Papyrusrullerne vides at have været sammen med en af de kvindelige mumier. Angående rullerne formoder man, at de tilsyneladende var originale optegnelser eller kopier af originale optegnelser, foretaget af Abraham og hans sønnesøn Josef, og beskrevet af senere skrivere og faraoer i løbet af flere tusinde år.

Resultatet er velkendt for de sidste dages hellige. Profeten fortolkede nogle af skrivelserne på rullerne, og denne fortolkning og faksimile nr. 1, 2 og 3 udgør vor nuværende Abrahams Bog. Man ved også, at Profeten lovede „yderligere uddrag fra Abrahams Bog" end de skrivelser som vi allerede har, men martyrdøden afskar ham fra at udgive det materiale, som han sagde han var i færd med at „revidere". (John Taylor, Times and Seasons, februar 1843)

Mumierne og manuskripterne blev i hvert fald efter martyrdøden overdraget til Josephs moder, Lucy Mack Smith. Ved hendes død i maj 1855 blev mumierne og manuskripterne opbevaret af Emma Smith Bidamon, som Lucy Mack Smith boede hos de sidste to år før sin død. Emma Smith Bidamon var Profetens enke og havde senere ægtet L. C. Bidamon. Efter at have beholdt mumierne og manuskripterne et års tid solgte Emma dem til en Mr. A. Coombs.

Det var dette salgsbrev til Mr. A. Coombs, underskrevet af Emma Smith Bidamon og dateret den 26. maj 1856, tilligemed de 11 papyrusdokumenter, som blev fundet af dr. Atiya. Brevet lyder: „Dette bevidner, at vi til Mr. A. Coombs har solgt fire ægyptiske mumier tilligemed optegnelserne om den. Disse mumier blev fundet i katakomber i Ægypten tres fod under jordens overflade, af det antikvariske samfund i Paris og sendt til New York og købt af mormonprofeten Joseph Smith for en pris af fireogtyve hundrede dollars i året atten hundrede fem og tredive. Mr. Smith satte meget stor pris på dem på grund af den betydning der knyttede sig til den optegnelse, som tilfældigvis blev fundet på brystet af en af mumierne. Efter Mr. Smiths oversættelse af optegnelserne opdagedes det, at disse mumier var familien til Farao, konge af Ægypten; de blev opbevaret omhyggeligt af Mr. Smith indtil hans død og derefter af Mr. Smiths moder, til trods for at vi har fået flere tilbud på køb af dem, men vi har ufravigeligt afslået det indtil hendes død den fjortende maj sidste år." Underskrevet „L. C. Bidamon, Emma Bidamon, Joseph Smith (hendes søn). Nauvoo, Hancock Co., Ill, den 26. maj".



Dr. Aziz Atiya undersøger manuskripter i det rum, hvor han fandt papyrusrullerne og de dokumenter der var underskrevet af Emma Smith.

Den næste beretning om mumierne kom i 1856 i „St. Louis Museum"s katalog, og derefter i 1863 i „Chicago Museum"s katalog, side 42, hvor to af mumierne beskrives, som blev „opbevaret af Profetens moder indtil hans død, da arvingerne solgte dem, og kort efter blev de købt til museet".

En stor brand ødelagde meget af Chicago i 1871, og man havde troet at mumierne og manuskripterne var gået tabt under denne brand, selv om katalogerne i 1856 og

Forts. på side 171

Fra det
Præsiderende Biskopråd

Den præsiderende Biskop taler til ungdommen om uddannelse

AF JOHN H. VANDENBERG
Præsiderende Biskop

„Alle, som har grundet over den kunst at styre menneskeheden, er blevet overbevist om, at rigernes skæbne afhænger af de unges uddannelse." Dette er den gamle græske filosof Aristoteles's ord, da han lagde mærke til den vigtige position som uddannelsen indtog på hans tid.

Vi behøver blot at standse op et øjeblik og se på de store mænd, som har haft indflydelse på historien for at slutte, således som Aristoteles gjorde det, at uddannelse er nøglen til resultater. Hvad enten vi ser på Kristus i Hans ungdom sammen med ældsterne i templet, eller Moses i de kongelige haller, hvor han „lærte ægypternes visdom", eller Paulus, som søgte lærdom ved „Gamaliels fødder", ser vi hvorledes uddannelsens betydning bliver understreget.

Der er én ting ved uddannelse, som har fået større betydning i dag end nogensinde før i historien. Vi taler naturligvis om hvor nødvendig uddannelse er for at man kan sørge for sin fremtidige families økonomiske vel.

Præsident McKay har henvist til denne side af uddannelsen, da han sagde: „Elever går først og fremmest i skole for at opnå økonomisk eller social fordel. Men dette mål nås ikke altid, og det er heller ikke, og bør heller ikke være, det højeste formål med uddannelsen. Men vi må ikke undervurdere værdien af at få en uddannelse for at skaffe sig et levebrød. Uddannelse for at få økonomisk fremgang er en god investering for den enkelte så vel som for landet." (Gospel Ideals, p. 429.)

I denne teknikkens tidsalder er uddannelse blevet en forudsætning for at opnå de største muligheder for beskæftigelse. Arbejder, som tidligere blot krævede en stærk ryg, udføres nu af maskiner.

Mange, som har taget eksamen fra skolen, er blevet stillet over for den barske virkelighed, at for at få et arbejde, som de vil være tilfreds med, vil det være nødvendigt med yderligere faglig eller professionel uddannelse. Som følge af denne situation har Det Første Præsidentskab udsendt følgende råd: „Kirken har længe opmuntret sine medlemmer, og især de unge, til enten at få en universitetsuddannelse eller blive uddannet til et erhverv på en fagskole. De arbejder, som ikke kræver nogen uddannelse, formindskes fra år til år og vil snart praktisk talt ikke eksistere. Vi opfordrer derfor indtrængende . . . alle vore unge . . . til at påtage sig et studium af en eller anden slags ud over skoleuddannelsen."

I unge, det vil være godt hvis I lægger mærke til denne situation og indbefatter efterskole-uddannelse i jeres planer. Udbyttet vil blive langt mere end blot det økonomiske, for



Dale Kilbourn

uden yderligere uddannelse vil I blive henvist til i bedste fald kedeligt rutinearbejde, og perioder med arbejdsløshed som regelen. Sylvia Porter, som redigerer en spalte i et amerikansk blad om forretningsøkonomi, sagde, idet hun henviste til hvor nødvendigt det er at unge mennesker får en uddannelse, at følgen af ikke at blive uddannet vil være „... at I vil være så handicappede, at I i alle årene fremover enten vil være i de lavtlønnende industrier eller underlødige fabrikker eller have de kedeligste stillinger, og af og til vil I være at finde i de arbejdsløses rækker. Dette er ikke bare præk... Det er sandheden."

Hvorfor skal man søge faglig eller professionel uddannelse? Svaret er, i hvert fald økonomisk, indlysende. Men som Præsident McKay sagde bør dette ikke være „det højeste formål med uddannelse."

Hvad er da nogle af de større formål med uddannelse? For igen at citere Præsident McKay: „Karakteren er målet for sand uddannelse; og videnskab, historie og litteratur er blot midler, som skal bruges til at opnå det ønskede resultat." Herren omtalte et lignende mål for uddannelse i en åbenbaring til Profeten Joseph Smith, da Han sagde: „Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære.

„Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i Evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå.

„Både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart skal ske, det, som er hjemme, og det, som er ude; nationernes krige og forviklinger og de straffedomme, der skal komme over landet, og kundskab om lande og riger,

„så I kan være forberedt på alt, når jeg udsender jer for at hædre det kald, hvortil jeg har kaldet jer, og den mission, jeg har betroet jer." (L. & P. 88:77-80.)

Med Herrens ord får derfor studiet af historie, matematik, engelsk og så videre en større betydning for sidste dages hellige unge. Herren venter, at I skal være godt uddannede, så I kan hædre jeres missioner og kald ved opbygningen af Hans rige.

Men I vil ikke kunne være klar over Herrens hensigter ved blot at opnå viden; der findes noget andet, som man må tage i betragtning. Præsident McKay indskærper dette andet med følgende ord: „Men at erhverve kundskab er én ting, og at anvende den er noget helt andet. Visdom er den rette anvendelse af kundskab... til at udvikle en ædel og gudlignende karakter. En mand har måske dybtgående kendskab til historie og matematik; han er måske en autoritet på psykologiens, biologiens og astronomiens område; han ved måske alt (om alt hvad der er blevet opdaget) vedrørende almindelig videnskab og naturvidenskab; men hvis han ikke tillige med denne viden har den ædelhed i sjælen, som tilskynder ham til at handle retfærdigt over for sine medmennesker, og praktisere dyd og hellighed i sit personlige liv, da er han ikke en virkeligt uddannet mand." (Gospel Ideals, p. 440.)

Uddannelse er derfor det grundstof, som, hvis det behandles på rette måde og anvendes i vort liv, kan give os den største glæde — hvis opnåelse er formålet med menneskets erfaringer i dødeligheden, således som Profeten Lehi udtalte det.

Unge mænd i Det aronske Præstedømme og unge kvinder, stræb efter uddannelse — „... få visdom." Det er økonomisk fornuftigt, og sand uddannelse er en åndelig nødvendighed. Og for at omskrive Aristoteles: Guds riges skæbne afhænger af Kirkens unges „sande" uddannelse.



Kvinderne kaster glans over Kirkens Historie

AF KENNETH W. GODFREY

Det er sikkert, fordi vor Kirke samler sig om Præstedømmet, at mange gode lærere glemmer at omtale de fremragende kvinder, som har haft indvirkning på Sidste Dages Helliges historie. Det er ganske vist rigtigt, at det er profeterne, som har øvet den største indvirkning på Kirken, men stille, uselviske, selvudslettende mødre udøver en dyb påvirkning gennem hjemmet. Det er vanskeligt at forestille sig, at Joseph F. Smith ville være blevet en apostel uden en moder som Mary Fielding, eller at Heber J. Grant ville have opnået sin profetiske kaldelse uden den opdragelse, han fik gennem en from moder, der tilmed var enke. Joseph Smith's moder var blandt de første til at tro på hans beretning om Det første Syn, hvilket må have været til stor trøst og hjælp for en dreng på 14 år.

Når Kirkens mænd udvælges, vender man lige så meget sin opmærksomhed mod, hvorledes hans hustru er, som man ser på hans egne, fremragende egenskaber. Det er derfor vigtigt, at hver eneste lærer, der underviser i Kirkens Historie, fremhæver den stærke indflydelse, som fremragende mormonmødre og -hustruer har haft på Kirken og dens ledere.

Mange Sidste Dages Hellige har „ofret" berømmelse, formue og betryggelse af hensyn til Kirken. Orson Spencer's hustru, som havde eksamen fra college, blev afskåret fra forbindelse med betydelige venner, da hun offentligt vedkendte sig Mormonismen. Hendes forældre blev så forbitrede, at de nægtede hende adgang til hjemmet og underrettede hende om, at de ikke brød sig om at udveksle breve med hende mere.

Så kom året 1846, året med de store beslutninger. Sidste Dages Hellige måtte forlade deres dejlige hjem og produktive farme og påbegynde en rejse på 1500—1600 km.s længde for at vriste et nyt hjem fra et modstræbende ørkenland. Søster Spencer blev alvorligt syg og måtte ligge til sengs i en prærievogn. Da det i fem dage havde været regn og slud, medens de lå i lejr i Sugar Creek, blev hun meget dårligere.

Den femte nat nåede uvejret sit højdepunkt. Vandet piblede i små strømme ned gennem hullerne i det sækkelærred, der var anvendt til dække over vognen, og gode venner stod og holdt mælkespande over den syge kvinde for at opsamle vandet og redde hende fra at blive gennemblødt.

Den næste morgen kom et sendebud fra lejren i Nauvoo med et brev til Orson Spencer. Forud var der sket det, at ældste Spencer havde skrevet til sin hustrus forældre og informeret dem om hendes tilstand, idet han samtidig bad om, at hun måtte få lov til at tage ophold hos dem, til hun blev rask. Det brev, som sendebudet kom med, indeholdt deres svar. Liggende der i kulden, i mudderet, i ødemarken og ganske forfærdelig syg, påhørte hans hustru deres svar. De skrev, at hun skulle være velkommen hjem, hvis hun ville afskrive sin tro. Dersom hun nægtede dette, ville der ikke være plads til hende i hjemmet.

Søster Spencer lyttede til oplæsningen af brevet, men gjorde ingen bemærkninger. Da hendes mand sluttede, vendte hun sig til ham og bad ham med meget svag stemme om at tage Bibelen og læse for hende fra det sekstende vers af det første kapitel af Ruths Bog. Han gjorde, som hun ønskede, og læste: „Men Ruth svarede: ‚Nød mig ikke til at forlade dig og vende tilbage! Nej, hvor du går hen, der vil jeg gå hen, og hvor du tager bolig, der vil jeg tage bolig; dit folk skal være mit folk, og din Gud skal være min Gud'."

Da han holdt op med at læse, bredte et roligt, fredfyldt smil sig over hustruens yndige, lutrede ansigt. Øjenlågene lukkede sig, og hun faldt i en sød, fredfyldt søvn. Hun var død. Men hendes tro hjalp ældste Spencer, og beretningen om denne hændelse kan hjælpe mange unge Sidste Dages Hellige, når de selv skal træffe vigtige beslutninger i det 20. århundredes verden.

Zina D. Huntington Young, som i mange år var præsident for Hjælpeforeningen for hele Kirken, siges at have været det fuldkomne eksempel på lærdommene i Paulus' 1. Brev til Korinterne; og dog var der samtidig med al hendes blidhed og stærke finfølelse over for motiv og handling en robust styrke over hende, som udgjorde den heltemæssige del af hendes karakter. Der fortælles om hende, at man ved en vis lejlighed fortalte hende, at der var en bestemt kvinde, som ikke kunne lide hende, hvor-

til hun svarede: „Hm! men jeg elsker hende, og hun kan ikke selv gøre for det."

En anden modig mormonkvinde var „tante" Jane James, Joseph Smith's husassistent. Da hun hørte, at Profeten var død, erklærede hun, at så ville hun også dø. Men kredslærerne forklarede hende, at Profeten helst ville have, at hun skulle leve. Med denne overbevisning rejste hun til Salt Lake City og blev en højt agtet kvinde i samfundet. Det gik faktisk så vidt, at Kirkens autoriteter lod lave en særlig stol betrukket med rødt fløjl til hende og anbragte den på forhøjningen, så hun kunne få en fremragende plads ved alle konferencer. Hendes kærlighed til Profeten var grænseløs, og hun sagde ofte, at han var det bedste menneske, hun nogen sinde havde været i forbindelse med.

I Saltsødalen vedblev kvinderne at spille en vigtig rolle i mormonernes liv. Leah Ivins Cardon, datter af Anthony W. Ivins, fortæller om en hændelse fra dengang, hun boede sammen med sine forældre i Mexico. Hun fortæller, at den mest rørende beretning fra hendes barndom drejer sig om en ung pige, som stod på et glødende kulleje uden at give en lyd fra sig, indtil hendes fødder var brændt sorte og krøllede sig sammen under hende — hellere end at hun forrådte sin ven og lod ham falde i hænderne på den mexikanske armé.

Hun fortæller også, hvorledes hendes tante Maggie Bentley tog en lille baby med samt hans fire brødre og søstre til sig i sit hjem og til sit hjerte, da deres moder, „tante Gladys", døde. I stedet for seks børn havde hun nu elleve. To måneder efter kørte hun op ad den stejle, udgravede vej til toppen af bakken med sin egen lille søn i en lille, hvid kasse ved siden af sig. På armene bar hun tante Gladys's baby.

George Q. Cannon's hustru bevarede liget af sin førstefødte søn således, at hun kunne få det med sig tilbage fra San Francisco og få ham begravet i Zion. På vejen til Salt Lake City døde så hendes andet barn, som kun var en baby. Begge børnene blev ført til dalen og begravet med tårer. Alligevel forblev hun fast i sin tro, og hun fik lov at føde andre børn og opdrage en god familie.

Elizabeth I. Pulsipher, som drog over sletterne, da hun var 12 år, fortalte følgende om sine oplevelser:

„Vi sejlede op ad Missouri-floden til Fort Leavenworth, hvor vi stødte til okseforspandene. Jeg husker ikke, hvor mange dage vi rejste, før Mor blev kørt over. Hun lænede sig ud af vognen for at kalde på Far, at han skulle komme og tage baby'en, fordi føreren gerne ville have, at hun skulle gå ved siden af vognen — da hendes fødder gled, så hun faldt ud, blev kørt over og kom alvorligt til skade. Vi rejste endnu fire dage videre, efter at hun var kommet til skade. Da vi kom til Fort Laramie, anbragte de Mor i en gammel bjælkehytte, hvor der hverken var døre eller vinduer. Der blev jeg så ladt alene med en hjælpeløs moder, en syg baby og alle børnene at tage mig af. Vi var syv. Selv om jeg kun var 12 år, sad jeg oppe næsten hver eneste nat og vågede over den syge baby. Far måtte arbejde på Fortet for at tjene til livets ophold . . .



„Nød mig ikke til at forlade dig og vende tilbage! Nej, hvor du går hen, der vil jeg gå hen, og hvor du tager bolig, der vil jeg tage bolig; dit folk skal være mit folk, og din Gud skal være min Gud." (Ruts Bog 1:16)

Jeg er imidlertid vis på, at Herren var med os og velsignede os."

Flere af ikke-mormonerne prøvede at overtale hendes fader til at opgive sine anstrengelser for at samles med de andre i Zion og så tage tilbage til Omaha med dem. Om natten, før de skulle drage afsted, havde moderen en drøm eller et syn, hvori en mand kom og stod ved hendes seng og bad hende om ikke at rejse tilbage, men drage til Zion.

Han sagde til hende, at den næste dag ville der være to oksekaravaner, og den ene af dem ville tage hele familien med til Salt Lake City.

Da vognen til Omaha næste dag kom for at tage dem med tilbage, erklærede moderen med eftertryk, at hun ikke ville med. Den første oksekaravane ankom, men den var fuldt optaget, så her kunne familien ikke komme med. Lederen af den anden vogn gav faderen samme besked, men alt, hvad moderen svarede hertil, var: „Vi kommer afsted!"

Endelig vendte en vogn tilbage og den hårdt slagne familie drog af sted til deres hjem i bjergene. Moderen var stadig så medtaget fra ulykken, så det var vanskeligt for hende at rejse. Elizabeth blev sat til at holde den lille søster, som var meget syg, og den tredje dag døde barnet. Det blev da Elizabeth's opgave at vaske det lille, døde legeme, klæde det på og sy det ind i et stykke klæde, fordi der ikke var nogen kiste at lægge det i — og hun var endda så ung. For første gang siden ulykken var moderen ude at gå, nemlig til den lille grav, og efter begravelsen fortsatte hun med at gå resten af vejen til Dalen.

Vi får endnu en interessant indsigt i vor historie gennem de vanskeligheder, Mary Fielding Smith havde, da hendes mand, Hyrum Smith, døde, og hun skulle rejse med de hellige til den store Saltsø. En dag sad hendes søn, Joseph F. Smith, som dengang kun var en dreng, ovenpå i et værelse i deres hus i Nauvoo, gennem hvilket røret fra dagligstuens ovn nedenunder gik, hvorved det var muligt tydeligt at høre, hvad der blev sagt nede i stuen.

Drengen vidste, at hans broder John var rejst i al hemmelighed eller i hvert fald i al stilhed med de første flygtninge på broder Heber C. Kimball's hold. Han vidste også, at hans moder ville følge efter med den lille familie før eller senere. Men han blev overrasket over at høre, at onkel William Smith talte vredt til hans moder, fordi hun havde givet John lov til at rejse i hemmelighed.

Drengen hørte, at onklen krævede, at patriarkens søn skulle vende tilbage; men da moderen roligt men bestemt afviste det, blev han grov i munden, og drengen ønskede, at han havde været voksen, så han kunne have forsvaret sin hjælpeløse moder. Men Mary Fielding Smith forblev fast og urokkelig i sin lydighed mod Evangeliet og godkendte uden tøven De Tolvs overtagelse af ledelsen af Kirken.

Mary Ann Stearnes Pratt fortalte, at medens hun boede i Kirtland, Ohio, fik hun adgang til at se de ægyptiske mumier. „Da jeg så dem", sagde hun, „blev jeg meget forskrækket; de var helt sorte, hårde som metal, og det stof, de var viklet ind i, var forstenet ligesom legemerne."

Søster Pratt fortalte også, at fællessangen var den bedste del af Sabbatsdagens program ved gudstjenesten for hende, da hun var en lille pige. Sådanne sange som „Guds Ånd som en ild", „Vi glædes og frydes", og „Nu Israels Genløser" var lige så naturlige for hende som det var at trække vejret, og de blev sunget med hjertens lyst.

Medens vi taler om musik, så var Susan Devine den mest fremragende sanger i Nauvoo, og en af de mest kendte mormonforfattere til hymnerne var Eliza R. Snow, en overordentlig begavet kvinde.

Blandt sangerne i Kirken var Emma Lucy Gates enestående. Som international berømthed placerede hendes talent sig blandt de største sopraner, denne verden har frembragt. Med en spændvidde over tre oktaver var hendes sølvtoner så rene og så frit løbende som de jublende fugles. Miss Gates nød den hædersbevisning at blive den første Utah-sanger, der nåede at komme til den store opera. Hun blev primadonna ved Berlins og Kassels kongelige operaer.

Blandt kvindelige instrumentalister, som har opnået ansete stillinger, var Sybella Clayton som pianistinde og Romania Hyde som violinistinde. Søster Clayton studerede i Tyskland og siges at have haft et næsten maskulint anslag på klaveret, forenet med en finfølelse, der på den tid næsten var uovertruffen.

Denne liste giver naturligvis kun et svagt indtryk af, hvor mange fremragende, musikalske kvinder, Mormonismen kan fremvise.

Kvinder har også spillet en rolle på teatrets område i Mormonismens historie.

Sådanne kvinder som Edith Clawson, Lottie Claridge og Birdie Cummings, oplyste gennem deres storslåede personskildringer mangen en kold og mørk vinteraften for Salt Lake Citys indbyggere. Og mormonerne strømmede til for at se så berømte skuespillerinder som Julia Dean Hayne, til hvem Brigham Young lod bygge en speciel slæde, som det krævede seks heste at trække. Den berømte Maude Adams stjal ikke blot mange scener, men også mange af Salt Lake-indbyggernes hjerter med sit følsomme og fine spil på det gamle Salt Lake Teater.

Det vil heraf fremgå, at den lærer, som husker på den rolle, kvinderne har spillet i Kirkens udvikling, kan gøre sine lektier mere levende ved at betragte dens historie gennem deres øjne.

Det bliver let at klassificere vore pionerkvinder, når vi hører om de ofre, de så villigt bragte for Evangeliets sag. Vi kan se, at de havde stor, vedholdende tro på Frelseren. Vi kan forestille os den sorg, ensomhed og død, de blev udsat for, sejrede over og igen blev stillet overfor på grund af en hengivenhed for en sag, som disse kvinder vidste var sand. Vi kan fange et glimt af munterheden ved et pionerbal efter en hård dag i markerne, glæden, når en ny baby blev født, lykken og sorgen, når en søn eller en fader rejste bort som missionær.

Og når vi er færdige, og lektien er blevet fremført, opdager vi, at vort eget liv har ændret sig, og vi selv har fået større tro og beslutsomhed.

BØRNENES SIDER

En sandfærdig historie genfortalt af Lucile C. Reading.

GULDSTJERNEN

„I kan alle skrive et digt," havde læreren sagt. Pigerne i tredie klasse havde smilet til hinanden og bøjede sig lykkeligt over deres pulte. Drengene havde set betænkelige ud og spekulerede på, hvad de skulle skrive, særlig Roberto.

Læreren havde sagt, at den, der skrev det bedste digt om Mor, ville få en guldstjerne sat ved sit navn på tavlen. Roberto forsøgte med halvlukkede øjne at forestille sig, hvordan det ville være at se sit navn sammen med en stor, strålende guldstjerne. Men denne drøm varede kun et øjeblik, for han var helt sikker på, at intet digt han skrev, nogensinde kunne blive udvalgt som det bedste.



Roberto så på det ubeskrevne ark, hans lærer havde givet ham. Han bankede med den stumpe ende af blyanten på papiret og begyndte at lave nogle mærker på papiret. Han havde let ved at tegne en stjerne, han kunne tegne mange af dem, vidste han; men det ville ikke betyde ret meget i forhold til, hvis en stor guldstjerne blev sat op ved siden af hans navn på tavlen!

Bente rakte sin hånd i vejret. „Jeg

er færdig", meddelte hun, da læreren henvendte sig til hende. „Må jeg få lov til at læse mit digt?"

„Alle digtene vil blive læst op klokken tre i eftermiddag. Til den tid må du få lov til at læse dit først", lovede læreren.

Præcis på slaget tre kaldte læreren på Bente, som stolt rejste sig og læste:

„Mødre køber kjoler, sko og ting,
de giver os selskaber og ring,
vi ønsker dem en lykkelig Mors dag,
vi håber mødre vil være i vort lag."

Bob var den næste:

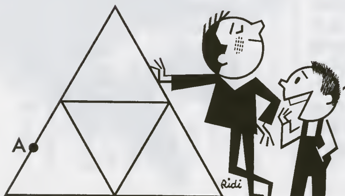
„Mødre laver morsomme dragter og lemonade,
de ordner skrammede tæer og anden skade,
men en ting kan hun ikke, jeg ønsker hun kunne,
synes om de insekter små —
det burde mødre kunne forstå."

Børnene læste med iver digtene, de havde skrevet til deres mødre, alle med undtagelse af Roberto. „Jeg kan ikke skrive et digt", udbrød han. „Ordene vil ikke rime." Børnene udvekslede muntre smil. „Men jeg har skrevet, hvad jeg føler", fortsatte han, og så læste Roberto:

„Mødre ... Mødre foretager sig så mange ting,
men tanken på Mor gør dig bedrøvet,
når du ingen har."

Han så omkring på drengene og pigerne og ventede, at de ville le, fordi han ikke kunne skrive et digt. De så også på ham. Der var ingen munterhed i deres øjne. Og alle i tredie klasse var glade, da deres lærer satte en stor guldstjerne op på tavlen ved Roberto José Martinez' navn.

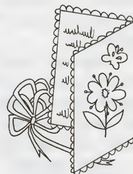
En sandfærdig historie genfortalt af Lucile C. Reading. O



16 trekanter

Hvorfor ler lille Claus af store Claus? Fordi store Claus påstår, at han kan dele denne store figur i 16 mindre, nøjagtig ens trekanter — uden at løfte sin blyant. Begynd ved punkt A og se, om store Claus har ret.

LOIS ANNE WILLIAMS



Joans dobbelte gave

Solen skinnede klart, da Joan vågnede. Hun sprang ud af sengen og klædte sig hurtigt på. Det var en særlig morgen for Joan. Hun skulle i byen med far for at købe en fødselsdagsgave til mor. Joan havde ventet hele ugen på, at det skulle blive lørdag, så hun kunne købe noget pænt. Nu var dagen kommet, og hun ville snart være på vej.

Joan smuttede ud i køkkenet og listede hen bag ved mor. Hun lagde sine arme om livet på hende og gav hende en kærlig omfavnelse.

„Åh dog", sagde mor, da hun vendte sig om og gav Joan et kys. „Sid lige ned, din morgenmad er færdig."

„Er far færdig til at tage med i byen?" spurgte Joan.

„Ja, han arbejder ude i gården, til du er færdig med din morgenmad. Har I to noget særligt for til morgen? Det hele synes at være så hemmeligt", sagde mor.

Joan smilede: „Jo, det er noget særligt, og det er også en hemmelighed."

„Ja — ja", lo mor: „Jeg skal ikke komme med flere spørgsmål."

Mor havde travlt med opvasken, medens Joan spiste. Da hun var færdig med at spise, sagde hendes mor: „Jeg har nu vasket det hele af, kunne du ikke tørre af, mens jeg begynder at gøre rent i huset."

„Men far venter på mig, jeg ønsker ikke at tørre af nu", protesterede Joan.

„Nå, jeg troede, du ville være glad for at hjælpe mig lidt. Det vil ikke tage dig lang tid, og far har ikke noget imod at vente. Han har nok at gøre udenfor, indtil du er færdig."

„Åäh, det er i orden", surmulede Joan, idet hun begyndte at tørre af. Hun hørte sin mor skynde sig til soveværelset, for at gøre rent, og hørte hende synge, mens hun begyndte at tørre støv af. Det gjorde Joan skamfuld, at hun havde protesteret over at tørre de få fade, af, mens mor nok så glad udførte sit arbejde.

„Jeg må for fremtiden huske at lade være med at gøre vrøvl over at hjælpe til med opvasken", lovede Joan sig selv.

Lidt senere da Joans far kørte hende til byen, sagde hun til ham: „Jeg har ikke ret mange penge, men jeg ønsker at få noget ekstra pænt til mor. Jeg har omkring otte kroner. Tror du, jeg kan finde noget pænt for de penge?"

Far betænkte sig et lille øjeblik. „Mon ikke, der burde være adskillige ting at vælge imellem. Du ved

sikkert, at trænger du til flere penge, vil jeg være glad for at hjælpe dig", tilbød han.

„Jeg ved, at du kan og vil hjælpe mig, men jeg vil hellere købe det helt alene. Det er ligsom mere en gave fra mig, når jeg selv betaler det hele", svarede Joan.

„Det passer", samtykkede far. „Lad os nu vente og se, hvad vi kan finde i butikken."

Da Joan begyndte at se sig omkring i stormagasinet, så hun mange pæne ting, og de fleste af dem kostede flere penge, end hun havde. Hun var ved at tro, at hun ikke kunne finde noget, hun brød sig om at forære mor, da hun pludselig kom i tanker om noget hendes mor manglede. Forleden dag havde hun hørt mor sige, at hun manglede nogle viskestykker.

„Se, far, de pæne viskestykker, det er lige hvad mor mangler."

„Det er en god idé. Du kan købe tre, og stadigvæk have penge nok til at købe et kort at lægge ved dem."

En tanke kom til Joan. „Jeg vil købe viskestykkerne, men jeg behøver ikke noget kort. Jeg vil lave et særligt kort til hende. Det bliver ikke den eneste gave, jeg vil give mor."

Far så spørgende på Joan. „Jeg ved ikke hvad du tænker på?"

Joan fortalte sin far hemmeligheden. Han syntes, det var en vældig god idé.

Den næste morgen, da Joan kom til morgenbordet, bar hun på en pakke. „Til Lykke", sagde hun og gav sin mor et ekstra kraftigt knus. „Her er noget til dig", tilføjede hun, mens hun overrakte sin mor gaven.

Mor åbnede for pakken og fandt tre pæne viskestykker. „Lige hvad jeg ønskede mig", sagde hun, da hun tog kortet op og læste hvad Joan havde skrevet. „Åh, det er også lige netop hvad jeg ønskede mig."

På kortet, som mor læste, stod der:

> Til Lykke med Fødselsdagen,
> Mor.
> Jeg lover at tørre af for dig i fremtiden.
>
> Joan

De bar nogle små børn til Ham, for at Han skulle røre ved dem; men disciplene truede ad dem.

Men da Jesus så det, harmedes Han og sagde til dem: „Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til. Sandelig siger jeg eder: den, der ikke tager imod Guds rige ligesom et lille barn, han kommer slet ikke ind i det."

Og Han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.

(Mark. 10:13-16)

Løsning:



DUMAH
fra Israel

AF LELAND G. GRIFFIN



(Denne historie handler om en dreng, som kunne have levet på den tid da den store udvandring fra Ægypten fandt sted.)

Dumah havde lavet sit lillebitte bål ved siden af en lille å, og han krøb sammen ved siden af det, idet han trak sit pjaltede tøj tæt omkring sig for at varme sig mod aftenkulden.

Han var godt skjult bag en tæt vegetation af høje siv, og lyden af frøer, der kvækkede i sivene, var alt, han kunne høre.

Drengen sad med rynket pande ved det lille bål. En følelse af fare og ensomhed gjorde ham tung om hjertet. Den dag var nær, hvor han vidste, at Israels Børn ville forlade Ægyptens land. Han vidste, at han egentlig skulle være meget glad, men han havde for mange problemer. Han var forældreløs nu, og just en uge før var Rachel, hans søster, blevet taget af en ægyptisk familie for at opdrages til tjenestepige. Dumah troede ikke, han nogensinde ville få hende at se mere.

Solen dalede længere ned, og mørket sneg sig langsomt hen over landet. Dumah hørte lyden af en kæp, der blev brudt i stykker nede ved åen. Var der nogen? En israelit? Eller ægypter? Han bøjede sig ned over sit bål, idet han

håbede at holde sig fuldstændig skjult. Men snart efter stod en mand på bredden højere oppe, da han havde kastet sig ned ved det lillebitte bål.

„Du der, er du fra Israel?"

Dumah så manden lige i øjnene. „Ja," svarede han stolt, „jeg er fra Israel. Jeg er Dumah, søn af Kedar, en af de hjemløse."

„Sluk dit bål, Dumah, og kom med mig. Ingen fra Israel skal være udendørs i nat."

Han følte sig meget lettet, da han skovlede noget sand op og slukkede bålet. Så klatrede han op på bredden.

„Ved du, hvor der er nogle andre hjemløse?" spurgte han.

„Nej," svarede Dumah.

„Lad os håbe, at de alle har fundet ly for natten," sagde manden. „Vi må skynde os."

Snart kom de til et lille hus, og manden råbte. „Luk op! Det er Jetur." Døren blev lukket op og en israelitisk kvinde sagde, „kom hurtig ind." Da de gik gennem døren, så Dumah nogle underlige røde mærker på begge sider af den og ovenover.

Inde var der en mængde drenge på hans egen alder. Da Dumah så Mishma, en, han selv kendte, føldte han sig lidt mere sikker. Han fik noget mad at spise, og han spiste begærligt. Mens han spiste, spurgte han Mishma, „de røde pletter ved døren, Mishma, hvad er det for nogle?" Mishma lagde hånden på Dumah's skulder. „Det er et tegn på, at dette er et israelitisk hus, blod fra et offerlam," sagde han, „og at folkene i det er i sikkerhed."

„I sikkerhed for hvad?" spurgte Dumah.

Mishma gav ham hånden. „Det ved jeg ikke, Dumah. Men de siger, vi er parat til at forlade Ægyptens land, og at denne nat er en meget farefuld nat. Men efter denne nat vil vort folk aldrig blive slaver mere." „Det er godt," svarede Dumah, men han talte bedrøvet. Det var kommet for sent for Rachel, tænkte han.

Han lænede sig tilbage mod væggen. Nu var han meget søvnig. Det var, som om der kun var gået et øjeblik, da Mishma stod og ruskede i ham.

„Hvad? Hvad er der?" spurgte Dumah søvnigt. „Vi er ved at tage afsked.

Ægypterne er meget vrede og siger, vi skal rejse."

Øjeblikkelig var Dumah lysvågen og kom på benene.

„Nå drenge," sagde Jetur. „Ud med jer allesammen. Følg folket."

Dumah skyndte sig ud. Han så Israels folk skynde sig sydpå, idet de drev deres flokke og hjorde.

Han hørte deres muntre råb og følte spændingen komme op i sig. Men han følte ingen virkelig glæde. Hvordan kunne han det, når han vidste, at Rachel ikke var med på deres rejse mod friheden?

Støv hvirvlede i luften efterhånden som flere og flere folk sluttede sig til dem. Dumah stod og betragtede dem, idet de gik forbi, og i lang tid rørte han sig ikke. Han kendte huset, hvor Rachel var. Han ville gå derhen, kalde hende ud i hemmelighed, og så kunne de undslippe sammen! Men da han prøvede at gå tilbage, fandt han det temmelig vanskeligt at komme igennem skaren af israelitter, der gik den anden vej.

Han blev ved at prøve, indtil skaren tyndede ud. Dumah bevægede sig hurtigt, så — standsede en ægyptisk stridsvogn lige foran ham.

„Hvor skal du hen, dreng?" spurgte soldaten strengt.

Dumah sagde ikke noget. Han hav-

de ikke lyst til at lyve. Han turde ikke sige sandheden.

„Væk med dig, dreng" sagde han. „Ingen af jer er ønsket i Ramses mere.

„Afsted med dig!"

Dumah vendte om, da han vidste, der ikke var andet at gøre. De fleste folk var langt forud for ham nu, og han satte afsted efter dem.

Forude stred en ung kvinde afsted alene, idet hun bar tvillingebaby'er! Dumah skyndte sig hen til hende, idet han undrede sig over, hvordan hun havde båret sig ad med at komme så langt.

„Her," sagde Dumah, „lad mig bære den ene!"

„Værsågod," hviskede hun, og Dumah tog en af baby'erne fra hende. De gik videre og videre. Da mørket faldt på, blev der råbt besked om, at de skulle slå lejr for natten.

Den unge kvinde, Maalah, sank ned, hvor hun var, og Dumah satte sig ned ved siden af hende. Få øjeblikke efter kom hendes mand, Joash, hen til dem. Han var hyrde og havde mange dyr at tage vare på. Han takkede Dumah varmt og sagde. „Du er ikke længere en af de hjemløse, dreng.

„Du skal bo hos os."

De bagte usyret brød den aften, og efter at de havde spist, lagde de sig ned i sandet for at sove. Dumah frøs, og han var for træt til at sove foreløbig. Han så en høj skikkelse, der tilhørte en mand, som gik rundt blandt folket. Så stod manden i lang tid med ansigtet vendt op mod himlen med armene krydset over brystet. Det var Moses, vidste Dumah, og en følelse af varme og ærefrygt kom op i ham.

Hans tanker vendte sig igen mod Rachel, og følelsen af varme var borte.

Den anstrengende rejse mod syd begyndte igen tidligt næste morgen. Dumah travede afsted bærende barnet Ruth, taknemlig over at han kunne hjælpe lidt i det små.

Den lange dag slæbte sig afsted, og folkene blev mere og mere trætte. De hvilede ofte, idet deres øjne søgte tilbage til bagtroppen efter tegn på forfølgelse.

Dumah var tidligt oppe næste morgen. Han stod og kiggede ud over den sovende lejr. Hvor mange der dog var, tænkte han — tusinder — mange tusinder. Dog var han dybt bedrøvet på grund af den ene, der manglede.

„Dumah?"
Han vendte sig om og stod ansigt til ansigt med Maalah, og han så at hun vidste, han var bekymret. „Jeg tror ikke jeg kan fortsætte," sagde han langsomt. „Jeg må gå tilbage . . . efter min søster."

„Det er for langt væk nu, Dumah," svarede hun. „Du kunne aldrig indhente os igen selvom du fandt hende og undslap."

„Jeg må prøve," sagde han.

„Hvis du forlader os, Dumah, kan jeg ikke bære begge mine baby'er. Min mand er nødt til at drive fårene, Dumah, så må du hjælpe mig med at afgøre, hvem jeg skal efterlade. Rebecca? Eller lille Ruth, som du har båret for mig?"

Dumah stod længe tavs. „Jeg — jeg vil gå videre. Jeg vil bære Ruth for dig. Det er, hvad Rachel ville have, jeg skulle gøre."

De rejste langt den dag. Dumah så sig ofte tilbage. Henimod slutningen af dagen så han en støvsky i horisonten. Han gættede på, at det var støvet, som hang i luften efter hans folks fødder, men det forekom ham mærkeligt, at det blev der så længe.

Snart nåede de toppen af en lille

bakke. Foran dem var der en vid udstrækning af vand, der rislede blidt afsted i aftenbrisen, og det var rødt i strålerne fra den synkende sol. De slog lejr ved siden af vandet. Mens Maalah tilberedte aftensmaden, gik Dumah hen til yderkanten af lejren og stirrede tilbage.

Alle vegne omkring ham begyndte man at snakke lavmælt „Ægypterne! De kommer for at hente os tilbage!"

Segnefærdig konstaterede Dumah, at det måtte være sandt. Det var den eneste logiske forklaring på støvskyen langt borte.

Besvimelsen nær hørte han brægen fra et bortkommet lam. Netop da han skulle til at vende om for at gå tilbage til Maalah og hendes familie, så han en lille skikkelse løbe hurtigt bort fra lejren, tilbage i retningen af lyden fra lammet.

Det var en pigeskikkelse. Han rynkede panden, og smilte så blidt. Hvor ville det have lignet Rachel at udsætte sig for fare for et bortkommet lams skyld. Så så han pigen snuble og falde, da hun gik over højdedraget.

Dumah fòr hen imod hende.

Støvskyen nærmede sig hurtigt nu. På toppen af den lille bakke så han pigen på bunden af slugten, idet hun knælede ned for at samle et lillebitte lam op i sine arme. Hvor hun dog lignede Rachel herfra, tænkte han.

Da hun rejste sig op, vendte hun sig om mod ham og udstødte straks et glad råb. „Dumah!" — „Rachel", kaldte han tilbage. Hun havde været med deres egne folk hele tiden!

Dumah lo højt. Pludselig indeholdt støvskyen ingen fare for ham. Han tog lammet fra Rachel og sammen løb de hen mod lejren, Så kom den beskyttende skystøtte imellem israelitternes lejr og soldaterne fra Ægypten, Hele natten blæste en kraftig vind fra øst hen over vandene, og da morgenen kom løb Dumah og Rachel sammen med de andre hen imod åbningen i det Røde Hav — hen imod det land, som Jehovah, Gud, havde lovet sit folk.

O

Løven og musen

En løve, som lå og sov i sit leje, blev vækket af en mus, der løb over dens hoved. Fortørnet greb den musen med sin pote og ville dræbe den. Den forskrækkede mus bad ynkeligt om at spare dens liv. „Lad mig gå", peb den, „og en dag skal jeg gengælde din godhed."

Den tanke, at en så ringe skabning nogen sinde kunne blive istand til at gøre noget for den, morede løven så meget, at den lo højt, og i sit gode lune lod den musen løbe. Men musen fik alligevel lejlighed til at øve gengæld. En dag blev løven fanget i et garn, som jægeren havde sat ud for vilde dyr, og musen hørte og genkendte dens vrede brøl og løb hen til stedet.

Uden videre gav den sig til at gnave rebene over, og det lykkedes den snart at gøre løven fri.

„Du lo ad mig, da jeg lovede at gengælde dig," sagde musen, „men nu ser du, at selv en mus kan hjælpe en løve."

Æsop (6. årh. f. Kr.)

SØNDAGSSKOLE



Af kendelser fra lederne af uddannelsesmæssig psykologi fremgår det, at pædagoger begynder at forstå, at en elev ikke blot er et kar, der skal fyldes, men . . .

En lampe, der skal tændes

AF LYNN F. STODDARD

Gennem tiderne har menneskene søgt at få svar på dette spørgsmål:

„Hvilken form for undervisning kræves der, for at der kan ske forandringer til det gode i vore elevers liv?"

For medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er dette spørgsmål af særlig vigtighed, fordi der er mange beviser på, at vor undervisning af Evangeliets grundliggende principper til vor ungdom ikke lykkes så godt, som vi gerne vil, den skal. Mange elever fuldfører studiekurser i Søndagsskolen uden at have udviklet „en levende tro på Gud", et vidnesbyrd, eller en overbevisning om Sidste Dages Helliges livsførelse. Mange higer efter at komme på mission, at blive viet i templet, at betale fuld tiende og fasteoffer, at holde Visdomsordet og fuldt og helt medvirke i Kirkens aktiviteter; men der er også mange, som ikke gør det.

Hvordan skal vi bære os ad med at overføre Evangeliets budskab til dem? Hvorledes bærer man sig ad med at opbygge en pligtfølelse over for Evangeliet i vore unges sind?

Vi har „fyldt karret" for mange af vore søndagsskolemedlemmer — men det er ikke lykkedes os at „tænde lampen". Disse elever har gennemgået alle — eller de fleste — studiekurser, og de har tilsyneladende tilpasset eller tilegnet sig den information, de har indeholdt; og dog mangler de stadig tro og ansvarsfølelse. Hvorledes får vi da tændt vidnesbyrdets brand i dem?

Nye ideer anvises os fra dem, som har studeret undervisnings- og tilegnelse-af-lærdoms-metoder. Resul-

taterne af undersøgelserne er vidunderligt spændende, eftersom de støtter og forstærker Evangeliets grundliggende principper. Og fra undersøgelse stammer én bestemt, betydningsfuld idé om, at vi i dag trænger til et nyt syn på undervisning, baseret på vor forståelse af denne proces: Vi skal ikke tro, at vi har undervist, blot fordi vi har forelagt nogle oplysninger.

Før i tiden har pædagoger betragtet elever som „kundskabs-slugere". Vi har af en eller anden grund ment, at hvis en elev modtog og forstod en oplysning, ville hans handlinger blive påvirket i positiv retning. Nu ved vi, at dette ikke er sandt. Hver eneste dag gør vi allesammen noget, der er stik imod vor bedre viden. Der kræves noget mere end dygtig udbredelse af kundskab og diskussion af en oplysning.

Ledere af uddannelsesmæssig psykologi foreslår, at vi lærer at betragte eleven som „en tænker" eller en „kundskabs-fremlægger" i stedet for en „kundskabs-sluger".

UNDERVISNING FOR KUNDSKABS-SLUGERE (Kar-fyldende aktiviteter) Læreren:	UNDERVISNING FOR KUNDSKABS-FREMLÆGGERE OG TIL TANKESTIMULERING (Lampe-tændende aktiviteter) Læreren:
(1) Anvender ofte forelæsningsmetoden eller læser lektien op for klassen.	(1) Anvender lektiens informationer som „råmateriale" til opbygning af meninger, indstilling, pligtfølelse og vidnesbyrd.
(2) Anvender mange forskellige måder at fremføre informationen på: a. billeder b. lysbilleder c. film d. diagrammer og kort e. tavle f. oplysningskort	(2) Organiserer hjælpemidlerne, så lærdomstilegnelsen sker ved anvendelse af: a. mennesker b. billeder, lysbilleder, film, diagrammer og kort c. lektiehefter d. tidsskrifter, bøger, etc.
(3) Lægger vægt på, at eleverne modtager og husker information. Stiller spørgsmål i forbindelse med lektien.	(3) Bestræber sig definitivt for at stimulere eleverne til tænkning og skabende udvikling. Fremfører mange mulige yderpunkter til analyse og stiller frie spørgsmål for at stimulere til tænkning: a. Hvad ville der ske, hvis ...? b. Hvad kunne der være sket, hvis ...?
(4) Forventer, at eleverne hører opmærksomt efter.	(4) Sørger for, at klassen tager aktivt del i lektien. Praktiserer demokrati ved at lade klassen selv opstille standarder for belevenhed og adfærd.
(5) Anvender klassediskussion som middel til at nå til lærerens svar eller til at gætte, hvad det er, læreren tænker på.	(5) Sørger for dybtgående analyse af informationen ved at lade klassen forudsige de mulige konsekvenser af bestemte adfærdspunkter.
(6) Tror, at læreren har det fulde ansvar for, hvad der hænder eleven.	(6) Holder den enkelte elev ansvarlig for sin egen vækst og udvikling.
(7) Anvender den korrekte disciplin for at opretholde orden i klassen.	(7) Anvender forebyggende disciplinteknik for at opretholde interesse og begejstring: a. Forbereder sig under bøn — b. Studerer hver elev for at lære, hvad hans behov er — c. Lader eleverne lære gennem aktivitet.
(8) Anvender historisk perspektiv.	(8) Forbinder fortidens begivenheder med det virkelige liv og de personlige oplevelser, hver enkelt har eller har haft.
(9) Foreslår eleverne at anvende lektien i det daglige liv.	(9) Sørger for, at lektien bliver praktiseret, ved at organisere klasseprojekter, der sætter Evangeliets principper på prøve. Lader eleverne rapportere resultatet af at lære ved at udføre noget.
(10) Underviser med myndighed (fortæller). Besvarer elevernes spørgsmål direkte. Lægger alt for megen vægt på „rigtige-eller-forkerte" svar.	(10) Hjælper eleverne med at finde svarene på deres spørgsmål ved at: a. Dreje spørgsmålene tilbage til klassen — b. Dreje spørgsmålet tilbage til den enkelte ved at stille et andet spørgsmål — c. Angive, hvor svaret eventuelt kan findes.

Dette nye syn på undervisnings- og tilegnelsesmetode er beregnet på at ville udøve en dybtgående indflydelse på vore børns og unges uddannelse i fremtiden. Den undervisning, der virkelig ændrer indstilling og tro, er den, vi søger. Den berømte psykolog og pædagog, Earl Kelley, har sagt:

„... Det, et menneske føler, er mere vigtigt end det, han ved. Dette forekommer at være sandt, fordi det, man føler, behersker ens opførsel, men det gør det, man ved, ikke."

Lad det være slut med den teori, at lærerens rolle består i at fremføre information. Hans rolle er at organisere aktivitet, der giver lærdom.

Forts. fra side 163
1863 ikke giver oplysninger om de to andre mumier eller manuskripterne. Oplysninger om de to andre mumier og resten af papyrus-manuskripterne, som Profeten brugte, vil måske dukke op en dag i fremtiden.

Den samling, der nylig blev fundet af dr. Atiya, blev New Yorks Metropolitan Museum of Art første gang gjort opmærksom på i 1918. Øjensynlig havde Mr. A. Coombs ikke skilt sig af med alt det han havde købt af Emma Smith Bidamon, for i 1918 bragte en Mrs. Alice C. Heusser fra Brooklyn, New York, de fornylig opdagede papyrusruller og dokumenter til Metropolitan Museet for at få dem vurderet. Mrs. Heusser var en datter af Mr. A. Coomb's husholderske. Men museet købte ikke samlingen før Edward Heusser, Alice Heussers mand, solgte den til museet i 1947. Papyrusrullerne har ligget i museets arkiv siden den tid.

På denne måde var scenen parat til dr. Atiya's bemærkelsesværdige opdagelse. Disse papyrusruller, som kun er en del af dem Joseph Smith havde i sin besiddelse, er nu tilbage i Kirkens hænder. De er et bemærkelsesværdigt og håndgribeligt bevis på sandheden af Profetens klare og enkelt fortalte historie om, at han i sine hænder havde nogle originale papyrus-dokumenter, hvoraf han brugte nogle da han skrev Abrahams Bog i Den kostelige Perle.

* Da nogle af vore dages videnskabsmænd betvivler Chandler's slægtskabsforhold til Lebolo, bliver der foretaget efterforskning for at fastslå sandheden.

Fader og søn

En fader og hans søn tog engang ud sammen på en bjergbestigningstur. Der var nogle stejle og farlige steder på den sti, de valgte. Medens de nu klatrede op ad et af disse lumske steder, var der en, der råbte til drengen: „Holder du godt fast i din far, dreng?"

Den lille dreng svarede: „Nej, men han har et godt tag i mig." Dette illustrerer en betydningsfuld sandhed. Hvis jeg regner med, at mit greb i Faderen er sikkert, vil jeg sandsynligvis snuble og falde. Det, der støtter mig, er kundskaben om, at min Fader har et fast greb i mig.

— Robert V. Ozment i „But God Can"
(Fleming H. Revell Company),

Der er mange ting i Bibelen, jeg ikke kan forstå; der er mange ting i Bibelen, jeg blot tror, jeg forstår; men der er mange ting i Bibelen, jeg ikke kan misforstå.

— Anonymous, citeret i The Encyclopedia of Religious Quotations (Revel).

Nadververs for Maj 1968

SENIOR-SØNDAGSSKOLEN

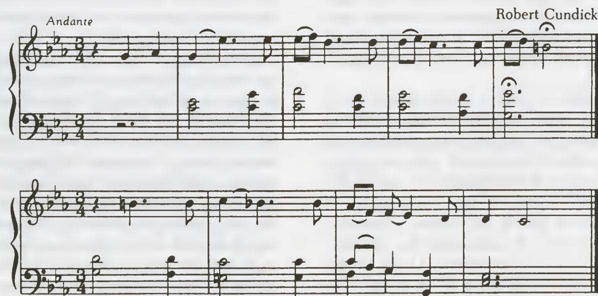
„... Se til, at I ikke uværdigt deltager i Kristi nadver; men se til, at I gør alting værdigt."

(Mormon 9:29)

JUNIOR-SØNDAGSSKOLEN

Jesus sagde: „Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer."

(Joh. 15:12.)





Ti års udvikling gennem GUF, eller mere

Uanset hvem de er og hvor de bor, kaster drenge og piger sig ved 14 års alderen hovedkulds ind i de voksnes rækker. Men også i disse år kommer de i GUF. De bliver ledet af lærere og ledere, som gradvist udvikler deres individuelle vidnesbyrd og talenter. Denne oplæring gør, at de i deres kammeraters øjne betragtes som personligheder. Det er en af Evangeliets store velsignelser.

Ældste LeGrand Richards har sagt: ... „Mange (Sidste-dages Hellige) er blevet smidt ud af deres eget hjem af deres egne forældre af den grund, at de har tilsluttet sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hvis man ikke ved, hvorledes Djævelen arbejder i menneskenes tanker for at opnå sin vilje og ødelægge Herrens værk, så kan sådanne handlinger ikke forståes. Forældre vil følge deres børn lige til galgen og dog vende dem ryggen, når de bekender sig til sandheden ... " (Et Stort og Vidunderligt Værk, s. 351)

I samme bog (s. 414) citerer Ældste Richards J. Orval Ellsworth, Ph. D., i en artikel med overskriften „Hvad andre mener om Mormonerne", „Såvidt jeg har iagttaget Mormonerne, overgår de folk fra alle andre dele af landet, på grund af deres høje standarder og personlige opførsel ... Jeg kan kun tale i særdeles rosende vendinger om deres bestræbelser for at opdrage deres drenge og piger til at være ærlige og stræbsomme mænd og kvinder."

Det er GUF's formål at hjælpe forældrene med at lære deres drenge og piger, at være stræbsomme og ærlige mænd og kvinder. For at opnå dette skal pigerne gennemgå en tiårig uddannelsesperiode, som de afslutter med to år i hver klasse. Bikubeklassen (12 og 13 år), Mia Maid (14 og 15 år), L-pige (16 og 17 år), og tre år eller mere som Gleaners (18 år og ældre). Drengene bruger ti år eller mere med at gennemgå fire kurser i GUF: Ulveunger (12 og 13 år), Explorers (14 og 15 år), Ensigns (16 og 17 år), og M Mænd (18 år og ældre). Der findes også klasser i GUF for unge gifte par og for ældre medlemmer med ungdommelige ideer, som fortsat ønsker at lære.

Lejligheden til at komme i GUF er åben for alle energiske unge mennesker, hvadenten de tilhører Kirken eller ikke. Såvel medlemmer som ikke-medlemmer må deltage i klassearbejdet og i præstations- og belønningsprogrammerne for alle aldersgrupper. I de fleste tilfælde er kravene i belønningsprogrammerne de samme, men hvor GUF-bestyrelsen mener, at et særligt krav kan have indflydelse på et ikke-medlems tro, er der forskellige krav til denne enkelte's fordel.

Klassearbejdet og fællesaktiviteten, som findes i GUF, er hovedsagelig for den mentale og åndelige udvikling for den enkelte. Fremtidige artikler vil byde på GUF's aktivitets-aspekter, og muligheden for udvikling af hver enkelts talenter.

For pigen. Alle aldersgrupper i GUF har et særligt belønningsprogram, hvori pigerne gennem hele året må opfylde krav og tjene til hædersbevisningen som Honning-Bi, Mia-Joy, L-pige, eller Guld-Gleaner. Man behøver kun at læse ganske få af disse krav, for at blive klar over pigernes åndelige og legemlige udvikling. Øvrige oplysninger om krav kan fås gennem GUF-ledere i de respektive aldersgrupper.

BIKUBE-piger kan opnå belønninger som Arbejder-Bi og Honning-Bi ved at udfylde „celler". Et antal „celler" findes i ni kategorier. (1) *Have tro* ved at huske personlige bønner. (2) *Søge kundskab* ved at læse Stjernen, GUF-læsekurset for 1967—68. (3) *Sprede glæde* ved at lave og give en julegave. (4) *Beskytte sundheden* ved at efterleve det 89. afsnit i Lære og Pagter (Visdomsordet). (5) *Ære kvindeligheden* ved at være feminin og anstændig i påklædning og opførsel. (6) *Værdsætte arbejdet* ved at stå en halv time tidligere op og bruge tiden til at øve et af sine talenter. (7) *Nyde tjenstvillighedens glæde* ved at gøre noget særligt, medens man tager sig af små

børn for at underholde dem. *(8) Føle glæde* ved at lære at modtage positiv kritik på en pæn måde.

En MIA MAID, der er ivrig efter at modtage Mia Joy-belønningen, skal lære fem angivne skriftsteder udenad; hun skal arbejde på sin bog om Sandhedens Skatte, idet hun fører to afsnit à jour det første år, og yderligere et det andet år; hun skal læse en hvilken som helst bog fra den udvalgte bogliste eller Ungdomsafsnittet i seks numre af Stjernen; hun skal fuldende sin personlige plan med pasning af sit eget værelse (rede seng, hænge tøjet på plads, holde værelset rent og pænt, og ordne sit eget strygetøj); og huske Rosens symbolske betydning og bruge den i sit daglige liv.

For at opnå Laurbær-belønningen vælger L-pigen 2 livsperler for hvert ¼ år og forsøger at efterleve dem. Disse kan være (1) *Skønhedens perle* ved at modtage alle opgaver og ansvar på en pæn måde; (2) *Visdommens perle* ved at læse aktuelle nyheder og skrifterne. (3) *Kærlighedens perle* ved at gøre en god gerning for nogen hver eneste dag. Kun en fra hver af de områder, der har 12 muligheder at vælge imellem i hver kategori, er ført op på listen.

For at M-Mænd og Gleanere kan blive Master-M-Mænd eller Guld-Gleanere skal de foruden at føre et ordentligt liv og holde budene også udføre et fastsat antal aktiviteter på (1) *Det åndelige område* ved at undervise en klasse i en af Kirkens organisationer i et år. (2) *På det praktiske område* ved at have en ledende stilling i en hvilken som helst gren, eller ved at have ledelsen ved et grensunderholdningsprogram; (3) *På det kulturelle område* ved at repræsentere klassen i en formel debat; (4) *På det skabende område* ved at sy tre beklædningsgenstande, hvoraf den ene skal være en kjole, en dragt, eller en frakke. Dette er kun eksempler på de mere end 40 aktiviteter, som en ansøger skal opfylde.

For drengen. Enhver dreng, der har sin lærers vejledning og sine forældres opmuntring bag sig, kan vokse op til at ære sin mandighed, som en der har Præstedømmet, ved dagligt og ugentligt samvær med drengespejderne og de forskellige klasser i GUF.

Når en Ulveunge går fremad i præstation, bliver han Spejder af 2. grad, Stjernespejder, og Spejderørn.

Ulveungen skal følge de krav, der er angivet af Ulveunger i alle lande. Disse krav kan læses i de håndbøger, der findes i de lokale kirkemyndigheders besiddelse, og de giver drengen muligheder for at opbygge sig selv socialt, åndeligt, moralsk, og mentalt.

Belønningen „Lydighed mod Gud" gives til unge mænd, der fuldender fire års arbejde for sig selv, sin familie, og for sin Himmelske Fader. Han kan begynde at arbejde fremad mod opfyldelse af kravet allerede i 12 års alderen, men han skal have fuldendt dem, når han er 19 år. Belønningen „Lydighed mod Gud" gives til kvalificerede SDH unge mænd, som bevis på at de har opfyldt deres „Lydighed mod Gud" ved at holde den første forpligtelse i Spejdereden: „På min ære vil jeg gøre mit bedste for at gøre min pligt mod Gud..." Belønningskravene bringer standarderne og idealerne for Det aronske Præstedømme, Søndagsskolen, og UMGUF programmer for drenge frem i lyset. Blandt andet skal han modtage Det aronske Præstedømmes belønningscertificat; være til stede ved Søndagsskolemøderne i mindst 75 % af tiden; være til stede ved UMGUF's ugentlige møder mindst 75 % af tiden; han skal være en officielt indskrevet Ulveunge eller Explorer i USA; eller, hvis det er uden for USA, indskrevet i en passende GUF aldersgruppe i det land, hvor han bor.

GUF-ledere kaldes af Præstedømmet under stadig inspiration af Herren. GUF-ledere søger stadig åndelig ledelse. De studerer de skitserede retningslinier for lektierne og belønningsarbejdet. De er urokkelige i deres vidnesbyrd om Evangeliet, og de leder ved deres eksempel.

De timer, som unge mennesker hver uge tilbringer i selskab med GUF-ledere, er timer, der er fri for den øvrige verdens dårlige indflydelse. Vor ungdom er personligheder, der har meget at lære, meget at udrette, og meget at give til menneskeheden. De holder deres sjæle og legemer rene. De er fremtidens ledere .

GUF tager den udfordring op at hjælpe dem til at blive værdige til de kald, som vil komme til dem i Kirken, i samfundet, i deres land, og særlig som familiefædre, så de kan undervise og opdrage deres børn. Der findes en GUF-forening næsten overalt i verden, hvor en halv million unge mennesker nu får stadig undervisning og inspiration, og har glæde af det.

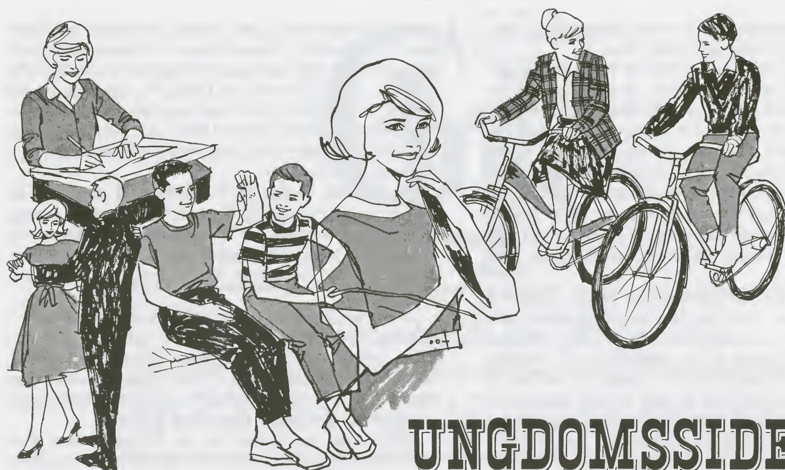
Hvis der er et sted, hvor GUF endnu ikke findes, så kan det organiseres. Øvrige oplysninger fås ved at skrive til MIA, 79 South State Street, Salt Lake City, Utah. 84111, USA. ○

Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.

(L&P 88:118)

Læsning skaber en oplyst mand, overvejelse en viis mand, handling en fuldkommen mand.

Kinesisk ordsprog.



UNGDOMSSIDERNE

Der er ingenting her i verden, som kan bringe en familie nærmere til hinanden end det at dele og ofre i kærlighedens ånd, og intet, der kan opbygge den kærlighed så meget som åndelige erfaringer, der bliver.

ROSALIND FARNSWORTH

En familiesag

Jeg skatter mine ungdomsdage højt, for jeg voksede op i en vidunderlig familie, hvor penge-skatte kun var få, men kærlighed og åndelige velsignelser var rigelige.

De erfaringer, jeg husker bedst, er dem, der er forbundet med aktiviteter i Kirken. Vi gik i kirke sammen som en familie. Vore forældre sendte os aldrig, de tog os med. Jeg kan ikke huske nogen søndag, hvor min far eller mor ikke var der. Vi havde familieaften og familiebøn. Hver aften før aftensmaden læste vi et kapitel fra et af Kirkens standardværker. Dette bragte os nærmere til hinanden og gav os en større forståelse af skrifterne. Som en stor familie, der sad i meget ringe kår, måtte vi dele mange ting og sommetider klare os uden, men dette forøgede også vor kærlighed til og påskønnelse af hinanden.

Vore kirkeaktiviteter førte til en af de bedste erfaringer i mit liv, nemlig den at tage del i det finansielle ansvar for at holde en missionær i marken. Jeg kunne godt lide at fortælle denne oplevelse som en hyldest til min familie, og at dele den glæde, vi modtog ved at deltage i en åndelig erfaring, med andre.

Jeg var særlig knyttet til min ældre bror, den ældste i vores familie på ni børn, dengang han tog afsked til missionen i det Sydlige Fjerne Østen. Jeg troede ikke, jeg kunne holde ud, at han rejste, fordi vi var så tæt knyttet til hinanden. Jeg tror stadig, han er en af de største personligheder, jeg nogensinde har kendt, på grund af hans retskafne eksempel overfor sine yngre brødre og søstre. Vi elsker ham så meget.

Efter at jeg havde taget eksamen fra skolen, rejste jeg til byen, hvor jeg kunne arbejde og tjene nok penge til universitetet. Jeg blev ved at tænke på min bror og på, hvor højt jeg elskede ham. Og så gik det op for mig, at der var en praktisk måde, hvorpå jeg kunne vise min kærlighed. Jeg kunne hjælpe ham økonomisk, mens han var på mis-

sion. Jeg havde haft planer om at gå på gymnasium det efterår, men jeg spekulerede meget og bad om at måtte finde ud af, hvad jeg virkelig skulle gøre. Mens jeg prøvede at træffe en afgørelse, overværede jeg en søndag en stavskonference, hvor ældste S. Dilworth Young holdt tale. Han talte om vor forpligtelse overfor vor forældre og søskende, når de var i nød. Jeg følte, at jeg havde fået et afgørende svar. Jeg snakkede med min far og fortalte ham om mit ønske. Han ville nødig lægge en byrde på mig og ville gerne have, jeg skulle fortsætte min skolegang, så han forsikrede mig, at de nok skulle klare det, og at det var hans ansvar. Jeg forklarede, at jeg følte, Herren ønskede, jeg skulle hjælpe, og jeg ønskede at gøre det. Far samtykkede omsider, og jeg ydede størstedelen af støtten til min bror i et år af hans mission.

Dette var en af mine dejligste erfaringer. Herren velsignede mig til overflod, og jeg var i stand til at yde økonomisk støtte til min bror og spare tilstrækkelige penge sammen til universitetet det følgende år.

Efter denne oplevelse, påtog hvert af børnene sig en stor del med hensyn til at støtte en anden i missionsmarken. Efter at min bror var kommet hjem, og jeg var gammel nok til at komme på mission, blev der holdt familieråd for at afgøre, hvorledes mine missionsudgifter kunne blive klaret.

Det blev besluttet, at min ældre broder og en yngre søster ville hjælpe sammen med en tante og onkel, som havde tilbudt det. Efterhånden som disse hårdt tjente checks kom til mig på min mission, øgedes min kærlighed til og påskønnelse af mine kære derhjemme. Min bror gik på universitetet og hjalp mig, og min søster arbejdede og udfyldte en stavsmission på samme tid.

De næste to i rækken til at gå på mission var en bror og en søster. De tog afsted med ca. to måneders mellemrum. Efter min søsters farvel blev far spurgt af et wardsmedlem, som kendte vore forhold. „Bror Farnsworth, hvordan kan du dog støtte to på mission på samme tid?"

Min far svarede, „vi har 57 kalve, og hvis det kræver alle 57 og alt, hvad vi ellers har, så vil vi klare det!"

Da man stillede min mor det samme spørgsmål, bemærkede hun, „vi tager det, som det kommer, en dag, en uge, en måned ad gangen — og med tro og hårdt arbejde vil vi klare det."

Jeg er blevet varmet meget ved deres store tro og villighed til at tjene Herren. Dette har været en uvurderlig uddannelse for os børn. Fornylig var jeg hjemme på besøg, og min tiårige bror kom løbende for at vise mig et nyt ur. Det var alt andet end fint, men det at have det fik ham til at føle, at han ejede hele verden. Senere spurgte jeg mor, hvor han havde fået pengene fra til det. Jeg fik at vide, at han havde haft arbejde sammen med en ældre bror med at stakke hø for en gårdmand, som boede i nærheden; han havde købt uret, men han havde sendt de fleste af de penge, han havde tjent, til missionærerne. Jeg fik tårer i øjnene, da jeg så den meget unge lillebror springe hen ad gaden til sine venner. Jeg vidste, at intet af materiel værdi kunne gøre mig lige så glad om hjertet på det tidspunkt. Ofte har jeg bedt om jeg måtte få børn, der var lige så udsøgte som mine brødre og søstre, og at jeg måtte blive et lige så godt eksempel og en lige så god „forælder" som min far og mor. I dag har vor familie tre missionærer i missionsmarken.

Der er intet her i verden, som kan bringe en familie nærmere til hinanden end kærlighed i hjemmet. Intet kan opbygge den kærlighed så meget som at dele åndelige erfaringer. ○

Familie-enheden



I det sidste år har vi over for Kirkens medlemmer fremhævet det guddommelige ansvar vi har på tempelarbejdets område. Vi har forsøgt i de sidste dages helliges hjerter at indpode den lærdom, som blev forkyndt Profeten Joseph Smith af Moroni, nemlig hvor nødvendigt det er at „vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band."

Fra og med denne måned vil vi forsøge at lære Præstedømmets ledere, klasselærere og Kirkens medlemmer overalt i verden brugen af de genealogiske hjælpemidler, der er til rådighed i vore hjem, vore byer, vore lande og i Genealogical Society i Salt Lake City.

Formålet med genealogisk efterforskningsarbejde, er for så vidt angår Kirkens medlemmer, at identificere vore forfædre tilstrækkeligt, så vi kan vide hvem de er, deres indbyrdes slægtskabsforhold og familieforhold, så vi kan få udført stedfortrædende ordinanser for dem i Herrens templer for deres ophøjelse i vor Himmelske Faders Celestiale Rige. Den genealogiske optegnelse er ikke det vigtigste mål ved efterforskningen, men et redskab til et guddommeligt formål. Det genealogiske skema i sig selv er ikke den optegnelse, som Herren har sagt er den guddommeligt nedskrevne optegnelse om vore døde. Optegnelsen over de udførte ordinanser i templerne er den virkelige optegnelse over vore døde. Derfor kan vi se, hvor vigtigt det er, at de optegnelser vi samler er så rigtige og nøjagtige, som vi kan lave dem, så tempelarbejdet resulterer i korrekte og gyldige ordinanser. Hvis ordinansen ikke er korrekt, kan Herren ikke sætte sit guddommelige godkendelsesstempel på handlingen.

Til at hjælpe os ved dette forberedende arbejde, eller den genealogiske efterforskning som det kaldes, har vi et vigtigt skema, som hedder en „Anetavle". Anetavlen kan betegnes som et vejkort der viser os fra hvem vi kommer. Før man begynder på en biltur til et sted hvor man ikke har været før, må man skaffe sig et kort og finde de veje og byer man skal passere før man kommer til sit bestemmelsessted. Man må vide, at man er kørt til det rigtige sted på den kortest mulige tid og ad de bedste veje. Det er det samme med anetavlen. Den vil være landkortet til vore forfædre og viser os hvem de er, hvornår de blev født, hvornår de døde og hvor disse begivenheder fandt sted.

Et af målene for genealogisk efterforskning er at udstrække vor anetavle så langt tilbage som vi kan. Dette kan som regel gøres på tre måder. For det første begynder vi vor anetavle ud fra vort eget personlige kendskab. Vi optegner på anetavlen alle oplysninger om os selv, vore forældre, vore bedsteforældre og så videre, indtil vi har brugt alle de oplysninger vi har fundet inden for vor egen familiekreds. For det andet sætter vi os i forbindelse med vore slægtninge for at se, om de kan hjælpe os med at udvide vor anetavle. For det tredie begynder så den genealogiske efterforskning, efter at vi har gjort alt det andet. Enten skriver vi eller sætter os på anden måde i forbindelse med de officielle kontorer, som regel kirkekontorer eller klokkerkontorer, på det sted hvor vor familie boede, hvor de blev født, hvor de blev gift og hvor de døde. Efterhånden som vi får disse oplysninger fører vi dem ind på vor anetavle og udvider på denne måde vor direkte slægt så langt tilbage som vi kan.

Vi må huske på, at anetavlen ikke viser familier, men kun vore direkte forfædre. Der findes ingen enkeltheder om de børn de havde og heller ikke deres slægtskabsforhold til andre. Det er hvert enkelt medlems ansvar at udføre eftersøgning efter sin egen slægt, derefter sætte familierne sammen, så disse familier danner en fuldendt familiekæde. Denne kæde af familier kan derefter blive beseglet sammen i en evig enhed af de forfædre der er optegnet på anetavlen.

Der er nogle små enkeltheder, som vi bør holde os for øje angående vort genealogiske arbejde. En mand er ansvarlig for det genealogiske arbejde på sin linie, og en kvinde er ansvarlig for arbejdet på sin linie. Blot fordi en kvinde bliver gift befrier det hende ikke for dette ansvar. Hun er i virkeligheden ikke ansvarlig for efterforskningen på sin mands linie, og han er heller ikke ansvarlig for arbejdet på hendes linie. Ægteskab forandrer eller

ændrer ikke dette guddommelige privilegium.

Efterhånden som man arbejder på sin slægt, vil man opdage mange dokumenter, som kan give mange værdifulde oplysninger. Man kan måske skaffe sig fødselsattester, vielsesattester, dødsattester, dåbs- eller velsignelsesattester og mange, mange flere. Opbevar og pas godt på disse vigtige attester, for de er bevis på, at man har identificeret sine direkte linier nøjagtigt.

Mange familier har lavet en familie-scrapbog. Dette er ikke en genealogisk optegnelse, men en bog om familiens historie. I denne samling har familien også sat disse vigtige optegnelser, så de ikke alene bevares for kommende generationer, men viser hvad hele familien har opnået eller bedrevet.

I denne bog har familierne opbevaret notitser, fotografier, attester, søndagsskolepræmier, kopier af testamenter, skøder, etc., avisudklip, militærpapirer og forskellige andre ting, der kan bruges som identifikation og vise hvad familien har opnået.

I næste måned skal vi drøfte hvordan vi kan bruge vore anetavler til at samle familieoptegnelser, så der kan udføres tempelarbejde for vore afdøde slægtninge. Vi opfordrer indtrængende alle de hellige overalt til straks at begynde på at udarbejde en anetavle over deres forfædre, så arbejdet kan blive komplet og nøjagtigt dokumenteret og tempelarbejdet blive nøjagtigt og gyldigt.

Vi har her afbildet en anetavle, som er udfyldt korrekt. Læg mærke til, hvor simpelt og let det er at udføre dette arbejde, som Gud har givet os det privilegium at kunne udføre i denne tidernes fyldes forvaltning. ○

ANETAVLE

12. Februar 1968
Dato

Mary Windfeld Kaiser
Navnet paa Indsenderen af Skemaet

Brødrevej 15
Adresse - Gade

Søborg — Danmark
By — Land

Nr. 1 paa dette Skema er samme Person som Nr. ....

Paa Skema Nr...............

/Windfeld
1 SCHMIDT, Jørgen Frederik/
Født 8. Jul. 1915
Hvor Gentofte, Cpnhgn, Dnmr
Naar gift 6. Aug. 1938
Død
Hvor

RASMUSSEN, May Rebecca
Navn paa Ægtemand eller hustru

2 SCHMIDT, Axel Windfeld
Født 9. Dec. 1879
Hvor Sct. Johannes, Cpnhgn, Dnmr
Naar gift 27. Aug. 1903
Død 13. Feb. 1947
Hvor Dyssegaard, Cpnhgn, Dnmr

3 ENEMARK, Caroline Christine
Født 7. Maj 1876
Hvor Næstved, Sorø, Dnmr
Død 25. Mar. 1956
Hvor Dyssegaard, Cpnhgn, Dnmr

/Windfeld
4 SCHMIDT, Jørgen Frederik /
Født 28. Feb. 1852
Hvor Haderslev, Hdrslv, Dnmr
Naar gift 28. Dec. 1875
Død 10. Nov. 1938
Hvor København, Cpnhgn, Dnmr

5 REESEN, Cathrine, Mariane
Født 22. Nov. 1845
Hvor Kalundborg, Hlbk, Dnmr
Død 25. Jun. 1925
Hvor København, Cpnhgn, Dnmr

6 ENEMARK, Peter Andersen
Født 2. Okt. 1847
Hvor Vedsted, Hdrslv, Dnmr
Naar gift 24. Nov. 1870
Død 1. Sep. 1929
Hvor Frederiksberg, Cpnhgn Dnmr

7 KRAFT, Henriette Nielsine
Født 9. Jan. 1849
Hvor Søllerød, Cpnhgn, Dnmr
Død 1. Aug. 1920
Hvor Frederiksberg, Cpnhgn, Dnmr

/Windfeld
8 SCHMIDT, Troels Ibsen/
Født 21. Maj 1819 17
Hvor Ribe, Ribe, Dnmr
Naar gift 28. Maj 1847
Død 1892
Hvor 18

9 SCHRØDER, Louise Maria
Født 14. Jun. 1817 19
Hvor Haderslev, Hdrslv, Dnmr
Død
Hvor

10 REESEN, Lauritz Johannes 20
Født 19. Jun. 1812
Hvor Kalundborg, Hlbk, Dnmr 21
Naar gift 30. Jun. 1843
Død 7. Mar. 1885
Hvor Kalundborg, Hlbk, Dnmr 22

11 JENSEN, Karen Marie
Født 18. Jul. 1813
Hvor Holmstrup, Hlbk, Dnmr 23
Død 7. Dec. 1881
Hvor Kalundborg, Hlbk, Dnmr

12 ENEMARK, Anders Pedersen 24
Født 21. Jan. 1819
Hvor Agerskov, Hdrslv, Dnmr 25
Naar gift
Død 24. Jul. 1900
Hvor Vedsted, Hdrslv, Dnmr

13 KLOSTER, Anne Magdalene 26
Født 30. Nov. 1819
Hvor Oksenvad, Hdrslv, Dnmr 27
Død 13. Mar. 1900
Hvor Vedsted, Hdrslv, Dnmr

14 KRAFT, Carl Christian 28
Født 25. Feb. 1814
Hvor Nim, Skndrb, Dnmr 29
Naar gift
Død
Hvor

15 SCHMIDT, Truelsine Ebbine 30
Født 17. Apr. 1813
Hvor Ribe, Ribe, Dnmr 31
Død 27. Jun. 1854
Hvor Hillerslev, Svndbr, Dnmr

Angiv her Navnet paa den Optegnelse eller Bog, hvorfra disse Oplysninger er hentet. Henvis til Navne ved Numre.
1,2,3,4,5,6,7, dødsattester, dåbsattester og familieoplysninger.
8,13,16,17,30,31, Kirkebog Ribe.
10,11,20,21,22,23, Kirkebog Kalundborg.
Enemark og Kloster: Kirkebøger Haderslev amt.
Desuden folketællingslister for alle personer.
Skriv yderligere Oplysninger paa Bagsiden



Danmarks og Norges missionspræsidentinder og de skandinaviske hovedbestyrelser for GUF samlet til forberedende Festinord-møde i Oslo.

FESTINORD 1968 I OSLO

Har DU nogensinde været i Oslo en dejlig sommerdag? I år har du chancen. Der venter os nogle herlige dage i Norge fra d. 27. juni til 1. juli. Vore norske kammerater vil gøre alt, for at vi skal befinde os godt deroppe. Hele distriktet har hjulpet med og glædet sig til at få besøg af de skandinaviske venner.

Forberedelserne til Festinord er i fuld gang over hele landet. Nyd det, mor jer og glæd jer over aktiviteterne. Det må gerne være godt, det vi præsterer; det kan ikke blive for godt, men vi kommer ikke for at konkurrere, ikke for at slå de andre ud, men for at have det dejligt sammen, for at glæde os over den gode underholdning, de forskellige kan præstere og for at lære lidt mere til næste gang. Hjælpsomhed og godt kammeratskab er det, der gerne skulle præge vore sammenkomster, glæden over at gense hinanden og styrken ved at være mange om at leve efter det evige Evangelium. Bland jer så meget som muligt med de unge fra de andre lande, lad os få et fællesskab på trods af sprog og andre forskelligheder. Vi kan forstå hinanden, hvis vi gør os lidt anstrengelse. Væn jer til at høre norsk eller især svensk i radio og fjernsyn. Øv jer i at forstå, prøv at læse en bog eller et svensk Anders And-blad, „Kalle Ankar", som han hedder. Det er svensk, der volder de fleste vanskeligheder; nordmænd forstår så at sige alt, hvad vi siger, og vi kan meget hurtigt forstå dem, de taler jo bare dansk på en anden melodi.

Træf nu jeres beslutning, meld jer til rejsen snarest, hvis I ikke allerede har gjort det. Prisen på opholdet i. Oslo er opgivet til at være 110 norske kr. for 4 dage med kost og diverse andre goder.

„Vi skal med til Festinord".

G.U.F.s Hovedbestyrelse.

Distriktskonferencen i København Distrikt
27. og 28. januar 1968

Konferencen, der blev afholdt under gode forhold i den nye kirkebygning på Maglegårds allé, havde som emne: Hjemmelærerarbejdet, Søndagsskolen og Primary.

Efter en lørdag eftermiddag fuld af diverse lederskabsmøder begyndte konferencen med Præstedømmets møde lørdag kl. 18.45 under præsidium af missionspræsidenten. Mødet, der havde samlet 178 bærere af Præstedømmet, bød på en tale af missionspræsidenten og på klasser med forskellige instruktioner for hver af Præstedømmets tre grupper.

Samtidig med Præstedømmets møde blev der afholdt et møde for alle kvinder.

Kl. 20.15 var der et særligt møde, hvor man først igennem tale og demonstration behandlede hjemmelærerarbejdet, hvorefter man viste en film om det store ansvar, der hviler på Søndagsskolens lærere. Efter mødet var der underholdning og forskellige forfriskninger. Ialt 298 overværede dette program.

Søndagen begyndte med et møde kl. 10.00. Efter at man havde fået overstået de mange opretholdelser af Kirkens autoriteter, blev der budt på et program bestående af korte taler, der især beskæftigede sig med Primary og Søndagsskolen, afvekslende med sange af et Primarykor på ca. 75 børn i alderen 6–12 år.

Under mødet indløb den sørgelige meddelelse om, at familien Jørgen Schmidt havde været ude for et færdselsuheld på vejen til kirken og at hele familien var blevet indlagt på hospitalet.

Mødet blev ialt overværet af 498 søskende og venner.

Eftermiddagsmødet, der begyndte kl. 14.00, bød på taler af missionens og distriktets ledere, afvekslende med sange af „Danmarks Mormonkor" under ledelse af broder Jørgen Ljungstrøm. Især vakte missionspræsident Don L. Christensen demonstration af vidnesbyrdets betydning ved hjælp af en lagkage med lys megen opmærksomhed.

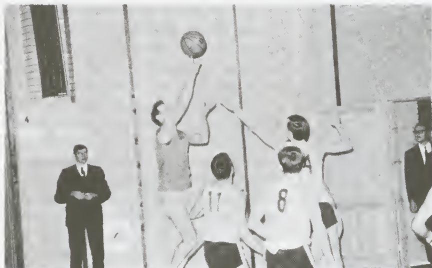
Mødet, der sluttede kl. 16.15, blev overværet af 466 medlemmer og venner.

Hans H. Nielsen

DØDSFALD:

Fredrikshavn:

Den 26. december døde søster **Asta Victoria Bang-Geissing** efter en bilulykke, 54 år gammel. Æret være søster Bang-Geissings minde!





UNGDOMS-AKTIVITETER

Efter at den nye kirkebygning på Maglegårds alle i Søborg er blevet færdig, er der mulighed for mange aktiviteter. En af disse aktiviteter er basketball.

Lørdag aften den 13. januar var første gang den nye sportshal rigtigt var i brug, idet der blev afholdt en basketball-turnering, hvori deltog G.U.F.s basketball-hold, et missionærhold, Stevnsgades basketball klub og danmarksmestrene SISU.

Aftenens første kamp blev et bittert nederlag for G.U.F., som blev slået eftertrykkeligt af de hurtige spillere fra SISU. Ved aftenens anden kamp stillede de amerikanske missionærer op imod Stevnsgades hurtige hold, og det blev en spændende match, idet holdene stod så lige, at resultatet først blev afgjort i sidste sekund, da missionærerne scorede det afgørende point.

I en pause underholdt folkedansere fra grenene i København med en smuk og dygtig opvisning.

Aftenen sluttede med, at G.U.F. spillede mod Stevnsgade og missionærerne mod SISU. G.U.F. kæmpede en udmærket kamp, men blev slået af de dygtige spillere fra Stevnsgade. Aftenens sidste kamp var mellem missionærerne og SISU, og SISU vandt kampen med 3 points.

Aftenen var helt igennem en stor succes. Basketball kan, hvis det bruges på rette måde, blive et glimrende missionærredskab her i den danske mission. Spillerne fra SISU og Stevnsgade fik hver et eksemplar af „Hvem er Mormonerne?" overrakt af medlemmerne og missionærerne. Alle var imponeret over den nye kirke og basketball-gulvet, som er et af de bedste, om ikke det bedste, i hele København.

Turneringen blev overværet af godt og vel 200 begejstrede fans.

Distriktskonferencen i Jylland Distrikt 20. og 21. januar 1968.

Konferencen begyndte lørdag eftermiddag kl. 15 med Søndagsskolens funktionærmøde, hvor broder Nordby Larsen fra Hovedbestyrelsen talte.

Bagefter var der møde for funktionærerne i Primary. Vi hørte her fra lederne fra Primarys Hovedbestyrelse og Distriktsbestyrelse.

Kl. 18.45 var der møde for Præstedømmet og ligeledes møde for alle kvinder. I Præstedømmets møde talte missionspræsident Don L. Christensen, og en kvartet fra Esbjerg sang. Så deltes i klasserne. I Det melkisedekske Præstedømmes klasse taltes om nødvendigheden af at være en god hjemmelærer. Det aronske Præstedømmes klasse behandlede emnet: Belønningsarbejde.

Søster Meta Dybvang fra Hjælpeforeningens Distriktsbestyrelse ledede mødet for kvinderne, hvor vi blandt andet hørte fra søster Jytte Lindén fra Hovedbestyrelsen og fra hendes rådgivere. Ligeledes talte søster Marva Christensen. Det var et dejligt og opbyggende møde for alle kvinder.

Kl. 20 var der møde for alle. Mødets emne var Hjemmelærerarbejdet. Vi hørte både taler og fik demonstration i hjemmelærerarbejde. Kvartetten fra Esbjerg sang, og vi så en dejlig og inspirerende film om lærerens pligt og ansvar, og hvordan man bliver en god lærer.

Bagefter havde G.U.F. dans, og der blev serveret forfriskninger.

Søndag morgen begyndte mødet kl. 10 på Østergades Hotel. Mødet blev ledet af distriktspræsident Verner Buur, som også var mødets første taler. Så hørte vi fra broder Frank Johansen, som nylig var vendt hjem fra Norge, hvor han har arbejdet som missionær. Han talte om, hvordan det er at være missionær. Bagefter talte hans hustru, Tove Johansen, om emnet: Hvordan det er at være nygift.

Fra Søndagsskolens Distriktsbestyrelse talte broder Poul Andersen, og fra Primarys Distriktsbestyrelse søster Nathalie Madsen. Broder Karl Blohm talte om hjemmelærerarbejdet.

Primarybørn sang under mødet. Vi hørte også søster Coburn synge og fik en violinsolo fra broder Orla Knudsen. Broder Enoch Andersen fra Missionspræsidentskabet talte, og efter ham fik vi en tale fra missionspræsident Don L. Christensen. Han talte om Kirkens fremgang og om den store udstilling i kirken på Maglegårds alle, og hvordan der blev arbejdet for den. Under talen blev der vist billeder fra udstillingen.

Eftermiddagsmødet begyndte kl. 14. Det var et usædvanligt møde. Der blev vist en film fra konferencen i Salt Lake City, hvor vi bl. a. hørte en vidunderlig tale af Præsident David O. McKay. Præsident McKay var selv til stede under mødet, men hans søn læste talen for ham. Vi hørte Tabernakelkoret synge flere gange og hørte flere af Kirkens Generalautoriteter tale under mødet.

Det var en dejlig og opbyggende konference. A–L.B.

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Gren:

Mary Sørensen, Hvidkildevej 48, 75 år den 4. april.

Carla Johanne Nielsen, Thyregodsvej 19, 75 år den 24. april.

Aalborg:

Niels Christian Iversen, 80 år den 5. april.

Centrum Sjælland:

Martinus Madsen Stokholm, Snertinge, 70 år den 5. april.

Hjørring:

Oscar Frederik Jensen, 75 år den 16. april.

Amager:

Emma Frederikke Jahn Pultz, 75 år den 19. april.

MEDDELELSER FRA TEMPLET I SCHWEIZ

Grupperejserne for de danske søskende til templet i Schweiz vil i år finde sted til følgende tider:

Rejse I: 8.–11. juli

Rejse II: 26.–29. august

ER D E BEREDT TIL AT UDØVE D E R E S FULDMAGT OG UDFØRE FORLØSNINGSARBEJDE FOR D E R E S FORFÆDRE? HAR D E ALLEREDE NU RESERVERT EN DEL AF D E R E S FERIE TIL TEMPELARBEJDE?

Endowment-sessioner finder sted hver lørdag på **tysk** kl. 7.30 og kl. 13.30 **undtagen** den 1. lørdag i hver måned kl. 13.30, hvor det er på **fransk**, og den 3. lørdag i hver måned kl. 7.30, hvor det er på **engelsk.**

Desuden hver fredag før den 3. lørdag kl. 18.00 på **engelsk.**

Vi beder Dem bemærke følgende undtagelser:

lørdag den 27. april – hollandsk

lørdag den 4. maj – fransk, også om formiddagen

lørdag den 26. oktober – hollandsk

lørdag den 2. november – engelsk om formiddagen.

Oversigt over sessioner i 1968:

8.– 9. april	– tysk
11.–13. april	– tysk
16.–20. april	– tysk
22.–25. april	– tysk
27. april	– hollandsk
3.– 4. maj	– fransk
24.–25. maj	– tysk
27.–30. maj	– svensk
4.– 7. juni	– tysk
17.–20. juni	– hollandsk
1.– 4. juli	– svensk
8.–11. juli	– dansk
15.–18. juli	– tysk
22.–25. juli	– tysk
29. juli–1. aug.	– hollandsk
5.– 8. aug.	– fransk
12.–15. aug.	– svensk
19.–22. aug.	– finsk
26.–29. aug.	– dansk
2.– 5. sept.	– tysk (for Præstedømmet)
6.– 7. sept.	– tysk (også for søstre)
9. sept.–3. okt.	– Templet lukket
7.–10. okt.	– tysk
14.–17. okt.	– tysk
21.–24. okt.	– tysk
26. okt.	– hollandsk
2. nov.	– engelsk (formid.)

Hvad er der i vejen med juli?

Kære søskende!

Foråret er kommet, denne dejlige tid, hvor alt og alle iklæder sig deres bedste skrud, og ryster vinterens grå og triste kappe af sig. Med forårets komme vågner alt til liv – dog ikke mormonerne – for de er altid fulde af liv og aktivitet hele året rundt, men med forårets komme melder der sig en ganske anden tanke for mormonernes vedkommende, nemlig J U L I.

JULI, dette magiske ord med dets magiske tiltrækningskraft betyder nemlig tempeltur. Vi i den danske mission er velsignet, fordi vi har fanget ånden i hele tempelarbejdet. Fået en virkelig forståelse af tempelarbejdet, hvilket resultaterne gennem de sidste år tydeligt hat vist. Gennem de i DEN DANSKE STJERNE publicerede statistiker fremgår det, at vi, når vi tager missionens størrelse i betragtning, er den mest aktive mission i Europa.

Lad os lade tankerne gå tilbage til sidste års tempelture og tænke på de vidunderlige oplevelser vi havde hver for sig. Tænke på det store arbejde der blev udført af jer søskende for vore afdøde, tænke på den store glæde der er i himlene, og tænke på den velkomst og modtagelse I vil få, når vi en dag mødes med vore kære på den anden side.

Hvis I derfor ikke allerede nu har udfyldt og indsendt den tilmeldelsesblanket I kan få ved henvendelse til jeres grenspræsident, og som skulle have været os i hænde senest **den 1. maj 1968,** så spild ikke mere tid, men få udfyldt og afsendt tilmeldelsesblanketten til Mary Kaiser, Priorvej 12, 2000 København F.

Der er et meget stort arbejde, der skal udføres, inden vi kan komme til templet, idet vi til templet må sende en liste med samtlige deltageres navne – skaffe indkvartering til de Hellige, vide hvor mange pladser der skal reserveres på lejrpladsen, have godkendelse fra templet på alle disse spørgsmål, og lad os også huske på, at alle der skal være tempeltjenere og tjenerinder forinden skal godkendes af templets præsident, og at arbejdets fordeling skal være fuldt organiseret en månet inden vi påbegynder vor session, der i år strækker sig fra 8. til 11. juli 1968.

Lad os huske på, at det ikke alene gælder for os, at vi kun har mulighed for at opnå celestial herlighed, såfremt vi indgår de pagter i Herrens Tempel, som er en absolut nødvendighed for opnåelsen af en såden herlighed, men at de sa sandelig er en absolut nødvendighed for ALLE, og hermed også for vore afdøde slægtninge. Derfor påhviler der os et kæmpeansvar over for os selv og vor familie samt verdens befolkning, at vi altid gør vort bedste for at forkynde det sande Evangelium. Lad os til slut huske på hvad HERREN har forjættet, hvis vi vil lyde Hans bud. L. & P. 132:19-22:

„Og videre, sandeligt siger jeg dig: Om en mand ægter en kvinde gennem mit ord, som er min lov, og gennem den nye og evige pagt, og det er beseglet på dem gennem forjættelsens Helligånd af ham som er salvet, og som jeg har givet denne magt og dette præstedømmes nøgler, og det skal blive sagt til dem: I skal komme frem i den første opstandelse, og om det bliver efter den første opstandelse, da i den næste opstandelse, og I skal arve troner, riger, fyrstendømmer og magter, herredømme, alle højder og dybder; da skal det skrives i Lammets livets bog, at han ikke skal begå mord, hvorved uskyldigt blod udgydes, OG OM I FORBLIVER I MIN PAGT og ikke begår mord, hvorved uskyldigt blod udgydes, så skal det ske dem i alt, som min tjener har lovet dem, gennem tid og al evighed, og det skal have bindende kraft, når de er ude af verden, og de skal gå forbi engle og guder, som er sat der, til deres ophøjelse og herlighed i alle ting, som det er blevet beseglet på deres hoveder, hvilken herlighed vil være en fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed.

DA SKAL DE BLIVE GUDER, fordi de aldrig har nogen begrænsning; derfor skal de være fra evighed til evighed, fordi de fortsætter. Da skal de være over alt, thi alt er dem underkastet. Da skal de blive guder, fordi de har al magt, og englene er dem underdanige.

SANDELIG, SANDELIG SIGER JEG DIG: OM DU IKKE ADLYDER MIN LOV, KAN DU IKKE OPNÅ DENNE HERLIGHED."

Vel mødt i Herrens Tempel, og Gud velsigne jer.

Benny Lindén
Missionspræsidentskabet.

ORDINATIONER:

Frederikshavn: 8. oktober 1967:

Harding Ingemann Larsen ordineret til diakon af ældste Gerald Argetsinger.

Nordsjælland Gren: 17. oktober 1967:

Jan Voss, ordineret til diakon af broder Kurt V. Voss.

14. november 1967:

Henning Lindegård ordineret til lærer af broder Carl Christensen.

København Nordre Gren: 19. nov. 1967:

Paul Jørgen Paulsen ordineret til diakon af broder Hans Billeskov Jansen.

Esbjerg: 24. december 1967:

Knud Erik Øgård ordineret til præst af broder Verner Buur.

Ungdomsfest på Maglegårds allé

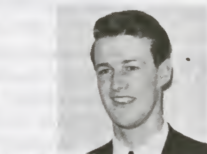
Lørdag den 10. februar afholdt missionen en fest for unge undersøgere og de unge medlemmer i København Distrikt. Der samledes lidt over 300 unge i den smukke festsal på Maglegårds allé. Salen var dekoreret med 300 balloner ophængt i tre store „uroer", og alle de mange farver tog sig godt ud imod de gule mursten.

Aftenen indledtes som sædvanlig med bøn, hvorefter en af Kirkens unge, Bente Olsen, på udmærket måde orienterede vore gæster om G.U.F.s funktioner og formål. I underholdningsafdelingen viste nogle af vore unge deres talenter, men derudover havde to artister og et 3-mands-orkester lovet søster Carnera at komme og underholde. Vi fik således lejlighed til at stifte bekendtskab med en eksplosiv trompetspillende cubanerinde, et distingveret orkester og en udmærket ung tryllekunstner med et fint duenummer. Vi er ganske imponerede over, at disse venlige mennesker vil bruge deres fritid til at komme og underholde os, og må sige søster Carnera tak. – Men tilbage til vore egne, som også altid så villigt siger ja, når de bliver bedt om assistance. Her tænker vi særligt på kvartetten „The Humming Birds", der vakte større jubel end nogen anden og virkelig er blevet meget, meget dygtige og har fået et righoldigt repertoire. Desuden viste det sig, at vi på få dage havde fået dannet en kvartet, bestående af missionærer og et medlem, der nok kunne blive i stand til at slå den gamle missionær-kvartet „The Singing Mormons" af marken. En af de syngende er broder til tidligere missionær Roger Sorensen, som mange vil huske fra den gamle kvartet, og det viste sig, at han ikke blot synger lige så godt som sin broder, men også spiller klaver med lige så stort talent.

Efter underholdningen overgav vor udmærkede konferencier, broder Benny Lindén, tiden til aktiviteslederne. Først delte missionens musikleder, broder Jørgen Ljungstrøm, tilskuerne i 4 grupper, der derefter i fire forskellige lokaler med hver sin sangleder indøvede hver sin stemme til „Vive la Companie". Bagefter samledes de igen for at synge i et kæmpekor, der forbavsende nok kom til at lyde vældig godt. Efter sangaktiviteten var der skiftevis fri dans og dans under ledelse af distriktes danseledere, Gary og Norma Larsen, der havde mange sjove „mixers" parat. Som altid, hvor mormoner kommer sammen, blev der serveret forfriskninger af forskellig art.

Mange missionærer har fortalt, hvor begejstrede og glade deres unge undersøgere har været for aftenen. A. R.





Ny sekretær for missionspræsidenten

Den 1. marts 1968 er ældste **M. Doren Sorensen** blevet kaldet som privatsekretær for missionspræsident Don L. Christensen.

Ældste Sorensen er født den 26. september 1946 i Fallon, Nevada, som søn af Dennis O. Sorensen og hustru, Erma Sorensen. Han ankom til Danmark den 15. februar 1966 og har arbejdet i Hjørring, Skive, Aalborg og Valby, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Sorensen i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

DÅB:

Frederikshavn: 23. september 1967:

Harding Ingemann Larsen, døbt af broder Benny Lindén, håndspålæggelse ved broder Bent Colvig.

Elisabeth M. Larsen, døbt af ældste Gerald Argetsinger, håndspålæggelse ved ældste Blaine Larsen.

Central Sjælland: 28. oktober 1967:

Torben Larsen, døbt af ældste Bill Stinger, håndspålæggelse ved ældste Joseph Roberts.

København Nordre Gren: 4. nov. 1967:

Paul Jørgen Paulsen, døbt af ældste Steve Middlemas, håndspålæggelse ved ældste Larry Jacobs.

Birthe Stenholm Paulsen, døbt af ældste Larry Jacobs, håndspålæggelse ved ældste Steve Middlemas.

København Gren: 30. december 1967:

Børge H. Jørgsen, døbt af broder Frantz Johansen, håndspålæggelse ved broder Bent Lindhardt.

Fra Missionens



Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Livets Glæder

„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud" er en fastslået kendsgerning og burde være målet i hvert eneste menneskes liv.

Da Gud skabte jorden i dens forskellige former, symbolske for de syv dage, bar Han ved slutningen af hver skabelse vidnesbyrd om, at det var godt.

Hvis vi husker, at jorden blev skabt for mennesket og ikke mennesket for jorden, hjælper det os til at se den uendelige kærlighed, som vor Himmelske Fader har til hver eneste af os. Hvis man fuldstændigt fatter, at „jorden var øde og uden form", indtil „Guds Ånd" bevægede sig over den, vågner ens sanser op. De største vidundere, som menneskene i vore dage kan bygge, er for intet at regne i sammenligning med Guds skabelse af himlene og denne jord.

Når man læser om Guds undere med hensyn til vor sfære, skabelsen af firmamentet, delingen af vandene, organiseringen af det tørre land for at mennesket kunne blive til, jorden (eller det tørre land) der skulle frembringe græs, urter der bærer frø, og frugttræer der bærer frugt efter sin slags, og altsammen til gavn for menneskene, får det én til at ydmyge sig for vor Skaber i dyb respekt og undren.

Denne respekt bør vi altid have, og det under bliver da helt klart, at de organiserede velsignelser som vi nyder, denne smukke forårsdag, er realiteter på grund af den levende Guds præstedømme, Han som er vor Himmelske Fader.

Betydningen af vor tilværelse er et mysterium for mange, men for de sidste dages hellige er det muligt at få en fuldstændig forståelse, hvis vi er villige til at betale prisen. Herren sagde:

> „Derfor kan intet menneske se alle mine gerninger, medmindre han ser al min herlighed, og intet menneske kan se al min herlighed og derefter forblive i kødet på jorden."
> (Moses 1:5)

Her fortæller Skaberen af himlen foroven og jorden forneden os, at det naturlige menneske på ingen måde kan kende Gud. Det er nødvendigt at „Guds herlighed" er over mennesket for at man kan kende Gud.

Som sidste dages hellige er vi velsignet med Præstedømmet så vi kan modtage retten til den Helligånds bestandige ledsagelse.

Dette er virkelig en form for „Guds herlighed" over os, hvorved den Helligånd, det åndelige medlem af Guddommen, kan tale med vor ånd og således tilkendegive sandheden om den Levende Fader i Himlen og Hans vidunderlige skabelser.

I verden i dag er der mange mennesker, som føler at de selv har tilstrækkelig styrke i sig, men de vandrer i mørke midt på dagen. De bliver bedraget af Lucifers listighed, så de tror at de i fuldt mål udfører det de blev skabt for, men de tager i høj grad fejl.

Moses' personlige vidnesbyrd, som der er berettet om i Den kostelige Perle, er det grundlag, hvorpå vi modtager trøst og lærer den sandhed, som vil frigøre os fra den ondes indflydelse, hvis vi ønsker det. Efter at Moses var „ført op på et overordentlig højt bjerg, og han så Gud ansigt til ansigt og talte med Ham", blev han overladt til sig selv, men var i sandhed en profet.

Moses fortæller os, at det varede mange timer, før han (Moses) fik sin naturlige, menneskelige styrke tilbage. „Og han sagde til sig selv: Nu ved jeg som følge af dette, at mennesket er intet, noget, som jeg aldrig før havde troet." Mennesker med intellektuelle evner føler altfor ofte, at de har nok i sig selv, og bliver først klar over de menneskelige skrøbeligheder, når de bliver overvundet af Guddommens indflydelse.

Det er sandheden, at menneskets naturlige øjne ikke kan se Gud, og menneskets hjerte kan heller ikke føle himlens skønhed, med mindre Guds herlighed overskygger det. Moses beretter:

> „Men nu har mine egne øjne skuet Gud, ikke mine naturlige øjne, men mine åndelige øjne, thi mine naturlige øjne kunne ikke have set, thi jeg ville være blevet fortæret og død i Hans nærværelse, men Hans herlighed hvilede

på mig, og jeg skuede Hans åsyn, thi jeg blev forklaret for Ham."

Det var nødvendigt for Moses at blive forklaret for at Guds vilje kunne blive opfyldt, på grund af Moses' retfærdighed, og på samme måde er det nødvendigt for enhver af os, at vi forandrer vort hjerte og vort sind, ja, aflægger det naturlige menneske og modtager Guds herlighed.

Det er ikke nødvendigt, at vi bliver ført op på et overordentlig højt bjerg, således som Moses blev det, men det er nødvendigt, at vi dagligt bortkaster det ødelæggende ukrudt, som lader mennesket være menneske, og erstatter dette ukrudt med retfærdighedens frugter, som forvandler os til værdige bærere af Kristi navn, og ifører os de retfærdige gerningers åndelige kappe.

Satan er altid hurtig til at friste et menneske efter store åndelige begivenheder. Ikke så snart var Moses kommet til sig selv igen, før Satan kom og fristede ham og sagde: „Moses, du menneskesøn, tilbed mig." Moses mindede hurtigt Satan om, at han var en Guds søn, og forklarede, at han ikke havde kunnet skue Gud, hvis ikke Hans herlighed var kommet over ham, det vil sige gennem hans åndelige øjne. „Men dig kan jeg se som et naturligt menneske." Dette afslører for os den store forskel mellem de celestiale væsener, som er fulde af lys og sandhed, og Lucifer som er faldet i mørke og bestandigt prøver at påvirke os, blot for at føre os som fanger til helvedes snarer og det yderste mørke.

Det påhviler os, hver og en, at sætte vort liv i orden, så vi hurtigt er i stand til at skelne mellem sandhed og vildfarelse, lys og mørke. Stolthed, parret med altfor meget af det naturlige menneske, får os alle til at se igennem fingre med vore uretfærdige bestræbelser, og beroliger vor samvittighed gennem selvretfærdighed. Vor stolthed bliver let såret, og Lucifer får os hurtigt til at ræsonnere og gøre det forkerte rigtigt i vore øjne, men resultatet er et endnu mere naturligt menneske.

Det er af yderste vigtighed at vide, at Gud aldrig vil anbringe os i unaturlige omgivelser. Alle ting blev først skabt åndeligt og viste sig bedst for menneskets fremgang og lykke. Herefter blev den gennemprøvede åndelige plan gjort timelig, og mennesket i sin naturlige tilstand blev sat på jorden for at opdyrke og tage vare på de forskellige skabelser for at blive prøvet og derved, hvis han er tapper, aflægge dette naturlige menneske og iføre sig Guds herlighed, som fører til udødelighed og evigt liv. Hvis det ikke var tilfældet, ville Gud have ladet os det vide. Den åbenbarede sandhed er enkel og smuk og tilhører os, de levende.

KONFERENCEN I MAJ

vil være en

MISSIONSKONFERENCE

som afholdes i den nye kirke på Maglegårds alle i Søborg

den 25. og 26. maj

Vi håber at alle søskende og venner fra hele missionen vil komme til København og overvære denne store konference og se vor dejlige nye kirkebygning.

Missionspræsidentskabet

TEMPEL-NUMMER

Juni-nummeret af DEN DANSKE STJERNE vil være et specielt Tempel-nummer

med artikler om gamle og nye templer og om nogle af de ordinanser, der udføres i templerne.

Artiklerne er ledsaget af farvefotografier af templerne, set udefra, og af mange indendørs billeder fra forskellige templer. Da vi snart har vore årlige rejser til Templet i Schweiz, vil dette nummer af Stjernen have særlig interesse for de danske søskende, og vi opfordrer jer derfor til i tide at sikre jer dette nummer.

Jeg ønsker at takke dig, elskede mor,
men ak! — mine ord er så ringe —
Gud give, så længe jeg vandrer på jord,
at den tak, som jeg søger at bringe,
må være en frugt af bønnen, du bad;
værdig af det, du mig lærte,
så fremad mod målet jeg vandrer glad
i lys af din kærligheds kærte.

Hans Mikkelsen.